

SPECIALE, 2022

Storytelling og mobilisering

Et speciale om rekruttering
af frivillige til politisk
forandring

AMANDA RITZ
KOMMUNIKATION
3. OKTOBER 2022
VEJLEDER: CAMILLA DINDLER

SPECIALE I KOMMUNIKATION

**AALBORG
UNIVERSITET**

Projektmodul	Specialesemester
Studieretning	Kommunikation
Vejleder	Camilla Dindler
Navn	Amanda Ritz
Studie nr.	20201994
Projekttitel	Storytelling og mobilisering - et speciale om rekruttering af frivillige til politisk forandring
Anslag	152.672 = 63,6 sider
Dato for aflevering	03-10-2022

Indholdsfortegnelse

Abstract	5
Indledning.....	8
Problemformulering	9
Litteraturreview	9
Hvordan og hvorfor bruges Storytelling til at skabe mobilisering?.....	10
Aktivisme og mobilisering i en digital verden	12
De sociale bevægelser	13
Dette speciale i forhold til ovenstående tekster	13
Sex & Samfund.....	14
Strejken.....	15
Den frivilliges tale	15
Metode.....	17
Fokusgruppe interview	17
Rekruttering af informanter	19
Transskription.....	20
Kodning.....	20
Etnografiske feltnoter	21
Reception.....	25
Fem dimensionale model.....	26
Målgruppe.....	29
Marchell Ganz, Community Organizing	32
Lederskab	32
Storytelling	33
<i>Story of Self</i>	34
<i>Story of Us</i>	35
<i>Story of Now</i>	35
Kritik af Marchell Ganz.....	35
Procesanalyse	38
Min rolle som forsker og praktikant	38
Rammesætning af processen	39
Forståelse.....	39
Motivation	41

Holdning.....	41
Handling.....	42
Konstruktionsbevidsthed.....	43
<i>Story of Self</i>	43
<i>Story of Us</i>	44
<i>Story of Now</i>	44
Delkonklusion.....	45
Receptionsanalyse.....	47
Forståelse.....	47
<i>Seksualundervisning</i>	48
<i>Samtykke</i>	50
<i>Talen</i>	51
Motivation.....	52
Konstruktionsbevidsthed.....	55
Holdning.....	57
Handling.....	61
Delkonklusion.....	63
Perspektiverende diskussion.....	67
Niveauer af engagement og deltagelse ud fra personlige fortællinger.....	67
Advocacy eller organizing.....	68
Konklusion.....	69
Fra teori til praksis.....	71
Litteraturliste.....	73

Abstract

The following master's thesis examines how high school students decode a personal speech in terms of "Storytelling" created in connection with a campaign, and how this can be understood as mobilizing. More specific this master's thesis will be based on a strike, which took place in February 2022, where 3000 high school students throughout Denmark had a school strike, to advocate for and attend a sex education class instead. In the thesis, I examine a speech held by a volunteer activist from 'Sex & Samfund - The Danish Family Planning Association'. The aim of the speech is to create motivation among high school to become volunteers, so they can contribute to the demand of sex education in high school.

Before I investigate how the high school students decode the speech and whether it will lead to mobilization, I will examine the encoding of the speech. I will examine this by a process analysis based on Marchell Ganz' method of Organizing. I was present as a researcher during a weekend seminar, in which the speech was developed, which led me to an analysis of the process by ethnographic field-notes. The results of the process analysis were that there among the volunteers is a common understanding and common values regarding youth culture and party culture in relations to sex and consent. These cultural understandings and values were encoded during the development of the speech. Therefore, it is interesting to investigate whether the students decode the same understanding and values as intended by the volunteers and whether the students agree and understand those values and feel motivated by them.

In order to investigate how high school students, decode the speech and how the speech leads to mobilizing, I have chosen to conduct two focus group interviews. The structure of the analysis is based on Kim Schröder's five-dimensional model for reception analysis, in order to get a look into the informants 'understanding', 'motivation', 'construction awareness', 'views' and 'actions' regarding the subjects; sex education and consent. The results from the reception analysis show that the high school students to a large extent decode the same cultural understandings and values as the volunteers intended and incoded when developing the speech. All the informants found both the topic and the speech as a communication product motivational. Even though the informants want sexeducation in highschool to be fought for, they don't want to obligate themselves to the work. But they do want to contribute with specific actions. Based on these results I found it relevant to discuss how engagement and participation is shown in different levels. Instead of the speech's success criteria being that the high school students become volunteers, it may be relevant to look at other kinds of involvement.

One example could be engagement through digital and social media, which could be a tool to reach a larger audience and thereby obtain a greater involvement. The feeling of being a part of a community of action and a movement won't be accommodated to the same extent as in the analogue world. As the final discussion, I question how an organization actually can obtain the most efficiency. Is it by obtaining specific political results, where community action and the movement is secondary, or is it the community construction of such great importance for relations and self-development in the movement, which make the political actions a result of this.

The master's thesis results in the following conclusion. High school students are discouraged from making a commitment to a movement, even though it is a matter they want to make a change within. Therefore, it is relevant to emphasize the importance of providing opportunities to engage in the movement without feeling obligated.

INTRODUKTION

INDLEDNING
LITTERATURREVIEW
BAGGRUND

Indledning

I Danmark bliver 12.000 kvinder i gennemsnit udsat eller forsøgt udsat for voldtægt hvert år. I halvdelen af alle voldtægterne er offeret mellem 15-24 år og overgrebet begås ofte af en person, som offeret har en relation til i forvejen (DKR, 2022). I september 2020 blev et lovforslag om en samtykkebaseret voldtægtsbestemmelse vedtaget, hvor sex uden samtykke, nu bliver anset som voldtægt. Den nye samtykke Lovgivning delte vandene med spørgsmål på den ene fløj, såsom "må man nu ikke flirte længere" og "skal man have en kontrakt, før man kan have sex?", der tilmed ofte omtalte modparten i debatten som krænkelses-parate, at de "gør sig selv til offer" og forbinder dem med "wokeisme". På den anden side står de, der fejrer den nye samtykke lovgivning og nu vil tage kampen op, fra blot at have en samtykke lovgivning til en "samtykke kultur". Frontløberne for dette, udgøres i høj grad af unge feminister, der ønsker en kulturændring, hvor der skal være større fokus på, at begge parter skal give samtykke, både i forbindelse med samleje men også i forbindelse med andre former for interaktioner, samtaler og berøringer.

Det Kriminalpræventive Råd har udarbejdet undervisningsmateriale under navnet "Sex og normer i grænselandet" i samarbejde med Sex & Samfund til Sex & Samfunds Uge Sex kampagne på gymnasiale uddannelser (DKR, 2019). Her beskrives det, at mange unge giver udtryk for, at de kan komme i tvivl om egne og andres grænser og lyster og har svært ved at tale om det med hinanden. Gennemsnittet for den seksuelle debut i Danmark er omkring 16 år, hvorfor man kan argumentere for, at netop gymnasieelever i denne aldersgruppe kan have gavn af at lære om lyst og grænser. I Danmark er det lige nu kun obligatorisk i grundskolen, at elever skal modtage seksualundervisning. Både Sex & Samfund, som er den primære leverandør af seksualundervisningsmateriale og Danske Gymnasieelevers Sammenslutning (DGS) ønsker at seksualundervisning i gymnasierne skal være et lovkrav, der skal afsættes midler til. Derfor valgte Sex & Samfund og DGS at gå sammen om, at gymnasieelever landet over skulle strejke, for i stedet at modtage seksualundervisning med et særligt fokus på samtykke. Som en del af strejken fortalte en frivillig fra Sex & Samfund sin egen personlige historie, om en episode, hvor hendes grænser blev overskredet. I talen fortalte hun både om hendes oplevelse, hvordan et bedre sprog for lyst og grænser ville have hjulpet og inviterede alle de deltagende i strejken, til at tage del i arbejdet som frivillig hos Sex & Samfund. Men hvorvidt finder gymnasieelever dette relevant for dem og skabte talen engagement hos gymnasieeleverne, så de blev mobiliseret til at blive frivillig hos Sex & Samfund?

Jeg vil med dette speciale dels undersøge, hvilke værdier og kulturelle forståelser de frivillige hos Sex & Samfund har indkodet i talen samt hvilke greb indenfor Storytelling, de har benyttet, for at opnå deres ønskede effekt. Og dels vil jeg undersøge, hvordan gymnasieelever, som målgruppe, afkoder talen og hvorvidt de er villige til at engagere sig i sagen, som følge af talen. Med afsæt i dette, vil jeg i dette speciale besvare nedenstående problemformulering.

Problemformulering

Hvordan afkoder gymnasieeleverne en personlig tale, skabt i forbindelse med en kampagne og hvordan kan man forstå det som mobilisering?

Litteraturreview

Som ovenstående problemformulering viser, vil jeg i dette speciale undersøge, hvordan personlige fortællinger kan skabe mobilisering. Derfor har jeg i min søgning til dette litteraturreview, valgt at søge på ordene "Storytelling" og "Mobilizing" i søgebasen Scopus. Ud fra denne søgning viste sig 43 videnskabelige artikler, som jeg læste resumeet af. Gennem læsningen fandt jeg et sammentræk i mine udvalgte artikler. Fælles for alle artiklerne var, at ordet "activist" eller "activism" indgik, hvilket også taler ind i emnet for dette speciale. Dette litteraturreview vil derfor tage udgangspunkt i 7 artikler fra søgningen "Storytelling", "Mobilizing" og "Activism"/"Activst". Disse artikler er alle udgivet indenfor de seneste 10 år, på nær en tekst af Sara L. Crawley og K. L. Broad, der er skrevet i år 2004.

Jeg ønsker med review af disse artikler at undersøge forskellige perspektiver på, hvordan man kan bruge Storytelling og hvordan det kan skabe eller ikke skabe mobilisering. Gennem læsningen af teksterne, dannede der sig en tendens af emner, som jeg har valgt at strukturere dette litteraturreview ud fra. Det første jeg ønsker at undersøge er, 1) hvordan og hvorfor Storytelling bruges til at skabe mobilisering, 2) aktivisme og mobilisering i en digital verden og 3) betydningen af det sociale i en politisk bevægelse. Slutteligt i dette afsnit, vil jeg reflektere over, hvordan dette speciale adskiller sig eller understøtte perspektiver fra de udvalgte tekster til dette review. Teksterne jeg vil benytte i dette review er skrevet af henholdsvis: Sara L. Crawley og K. L. Broad (2004), Patricia Zavella (2017), Linda Farthing & Benjamin Kohl (2013), Thomas Swerts (2015), Selina Mudavanhu og Jennifer Radloff (2013), Donatella Della Porta og Alice Mattoni (2015) og Richa Nagar (2013).

Hvordan og hvorfor bruges Storytelling til at skabe mobilisering?

I følgende afsnit vil jeg undersøge, hvilke perspektiver teksterne har på, hvordan og hvorfor Storytelling bruges til at skabe mobilisering. Grunden til, at netop det er væsentligt for dette speciale er, at jeg ønsker at undersøge, hvordan talen under strejken, kan bruges til at mobilisere gymnasieelever i arbejdet for seksualundervisning på gymnasierne.

Et 16 år lagt studie foretaget af Richa Nagar (2013) i Indien viser, at for at mobilisere og engagere en målgruppe i en given sag, skal det ske på baggrund af fortællinger om oplevede erfaringer. Hun peger i teksten på relevansen i, at en strategi for mobilisering skal udvikles ud fra kulturelle forhold med udgangspunkt i lokale historier og forbindelser. Man skal derfor udvikle sin strategi ud fra erindringer og fremstillinger af politiske emner, da både betydningerne og minderne er uadskillelige for historien. Dette perspektiv skal ses i lyset af, at det er et amerikansk studie, der undersøger feministiske bevægelser i Indien, hvorfor det kulturelle aspekt har stor fokus (Nagar, 2013).

Thomas Swerts (2015) har ud fra etnografisk forskning konkluderet, at Storytelling både giver borgere mulighed for at rekruttere nye medlemmer til deres bevægelser, kan mobilisere i deres valgkredse og gennem Storytelling kan skabe legitimering af deres klagepunkter (Swerts, 2015). Swerts lægger særlig vægt på vigtigheden af følelsesdimensionen i at skabe en forbindelse mellem en historiefortæller og dens publikum, hvilket er grunden til, at han kalder Storytelling for fællesskabsopbyggende, mobiliserende og påstandsfremkaldende. En særlig målgruppe, der har særlig gavn af denne form for fortælleteknik, er de marginaliserede befolkningsgrupper. De har mulighed for at bruge Storytelling som politisk værktøj til at ytre deres holdninger (Swerts, 2015). På samme måde beskriver Crawley og Broad, hvordan det ikke længere blot er læger og psykologer, der bliver bedt om at tale om sandheder, men derimod også almene borgere (2015). Når borgere på den måde bliver brugt, er det for at høre om personens egne sandheder, der ikke nødvendigvis er repræsentative for majoriteten. I teksten undersøger de, hvordan et LGBT-netværk skaber deres bevægelse. Hertil beskriver de, at ved at nogen LGBT-personer træder frem og fortæller om deres egen sandhed, formår de at mobilisere ud fra deres egen historie, blot fordi de er en repræsentant for denne minoritetsgruppe. Når en minoritetsgruppe finder nogen at spejle sig i, kan de have større tendens til at blive mobiliseret og engagere sig i bevægelses arbejde (Crawley & Broad, 2015).

For at vende tilbage til Thomas Swerts, påpeger han ud fra et casestudie af en ungdomsbevægelse i Chicago, at der er tre forskellige måder at bruge de personlige fortællinger på. Det første han peger på er, at Storytelling kan skabe et socialt miljø, der skaber et tilhørsforhold og accept blandt de unge,

og på den måde bliver Storytelling en fællesskabsopbyggende praksis. For det andet peger han på, at de unge, der bruger deres stemme og gør det i forbindelse med bevægelsen, kan tilskynde andre unge mennesker til at tilslutte sig bevægelsen. På den måde, bliver historiefortælling udover en social praksis også en mobiliserende praksis. Slutteligt formår de unges historiefortælling at retfærdiggøre deres politiske krav, særligt hvis de gør det i samspil med en ekstern aktør eller organisation (Swerts, 2015).

I teksten *Social Movements* peger Porta og Mattoni (2015) på, at det er vigtigt at have fokus på at klarlægge en definition af forskellige spørgsmål indenfor en given sag på forhånd, for at sikre sig, at de mobiliserede ved, hvad sagens kerne er. Dette gælder særligt, når der er tale om en bred målgruppe af aktivister. I sociale bevægelser er det ofte ikke blot en homogen gruppe, men en bredere vifte, som nødvendigvis ikke alle deler samme politiske kultur, sociale position og økonomiske forhold (Porta & Mattoni, 2015). Derfor ser Porta & Mattoni det særligt vigtigt, at der i fortællingen om arbejdet, bliver klarlagt, hvilken politisk forandring der ønskes (2015).

Zavella (2017) beskriver en mulighed for at sikre, at der bliver klarlagt en bevægelses holdninger. Hun påpeger, hvordan det ikke blot er selve fortællingen, der ellers er veludviklet til at overbevise modtagerne om en given sag, men at selve processen for at udvikle historien, der har større potentiale for at overbevise. Dette sker ved, at der under kampagnen bliver etableret imødekommende fællesskaber, hvor borgere kan komme og stille spørgsmål, lytte og føre dialog om komplekse problemstillinger (Zavella, 2017). I en bevægelse for fri ret til abort, blev der eksempelvis givet plads til, at historier fra forskellige samfundsmedlemmer kunne blive fremført og derefter kunne bevægelsens medlemmer reflektere og bedømme historierne i fællesskab, for at finde frem til en kollektiv forståelse af deres holdninger.

De to ovenstående studier peger på den måde i forskellige retninger i forhold til, hvordan man i en bevægelse beslutter det fælles mål og de fælles holdninger. Zavella (2017) påpeger i højere grad det kollektivistiske aspekt i hendes argumenter, hvorimod Porta og Mattoni (2015) i højere grad ser, at de øverste i bevægelsen skal klarlægge mål og holdninger, som dernæst skal gennemsyre resten af bevægelsen.

Fælles for de ovenstående tekster er, at de fokuserer på, hvordan Storytelling kan bruges som et positivt redskab i mobilisering. Farthing & Kohl (2013) påpeger dog en sideeffekt med denne form for mobilisering gennem Storytelling. De fortæller om, at en bevægelse ofte vil have en leder, der

udformer bevægelsens krav og overbevisning og kan drage fordel af at udforme dette efter lederens eget ønske. Farthing og Kohl beskriver, at ledere er kendt for at mobilisere specifikke kollektive erindringer til fordel for deres egen politiske overbevisning. Derfor er det vigtigt at huske på, at der i en historiefortælling kan herske forskellige interesser, der er tjente af bestemte konstruktioner af erindringer. Disse erindringer kan blive manipuleret med i bestræbelsen på at fremme en bestemt diskurs eller holdning.

Aktivismе og mobilisering i en digital verden

Et fællestræk der gjorde sig gældende gennem flere af artiklerne var, hvordan aktivisme har ændret sig i takt med den digitaliserede verden vi lever i. Særligt Porta og Mattoni (2015) og Mudavanhu og Radloff (2013) sætter fokus på vigtigheden og potentialet ved sociale og digitale medier.

Porta & Mattoni (2015) beskriver, hvordan de traditionelle kollektive handlinger er blevet skiftet ud med personaliserede kommunikation og dermed i højere grad skaber forbindelse og handling frem for kollektive fællesskaber. I den digitaliserede verden er der mulighed for, at enkeltpersoner kan ytre deres egne personlige holdninger og ideologier, som på samme tid kan indgå i en større protest, der består af mange individuelle platforme. På den måde, kan den enkelte selv konstruere netop vedkommendes egne subjektive holdninger og sprede det bredt på de sociale medier. Dermed skaber disse individer en bølge, der kan mobilisere flere individer til at tage aktiv handling i sagen, uden nødvendigvis at være en del af en kollektiv bevægelse offline (Porta & Mattoni, 2015). Da det nu er blevet nemmere at indgå i aktivistisk arbejde online, kan man derfor stille spørgsmålstegn til, hvorvidt det er nødvendigt med offline sociale bevægelser, efter det i nyere tid er blevet muligt at arrangere og koordinere både fysiske og digitale protester, uden at være fysisk til stede sammen (Porta & Mattoni, 2015).

På samme måde beskriver Mudavanhu og Radloff (2013), at aktivisme i højere grad er rykket online og faktisk kan mobilisere væsentlig flere på den måde. I teksten beskriver de ikke blot Storytelling, men påpeger, hvordan der i dag bliver brugt digital Storytelling, for at overbevise modtagerne om en sag og på den måde kommer bredere ud end ved en fysisk tale. Dog påpeger de også, at det kan være nyttigt for organisationer og aktivister, at man kombinerer disse onlineaktiviteter med offline organisering, der i højere grad forpligter den enkelte (Mudavanhu & Radloff, 2013).

Selvom online aktivisme overtager mere og har et større spredningspotentiale, så viser teksterne, at det fortsat kan være vigtigt at inkorporere de offline fællesskaber, for at skabe større forpligtigelse.

Dog ses det som et væsentligt element i politisk forandring, at man også giver mulighed for at engagerer sig online, som kan engagere langt flere.

De sociale bevægelser

Da jeg læste teksterne til dette review, blev det klart for mig, at mange af artiklerne har fokus på, at en stor faktor for at skabe mobilisering, handler om de sociale fællesskaber, der opstår i bevægelserne. Swerts (2015) fortæller om, hvordan Storytelling er en fællesskabs opbyggende, mobiliserende og påstandfremkalende praksis, der skabes i sociale bevægelser. Det er desuden den eneste af teksterne, der inddrager perspektiver fra Marchell Ganz, der beskriver, hvordan Storytelling er med til at skabe både individuelt og kollektivt identitetsarbejde, da det både skaber følelsesmæssig og moralsk motivation, for at være med til at skabe politisk handling. Swerts bekræfter desuden i sin undersøgelse, at Storytelling er en væsentlig social bevægelsespraksis, der hjælper med at forklare, hvordan sociale bevægelser både opbygges og opretholdes (2015).

Farthing og Kohl (2013) har gennem studier om sociale bevægelser i Boliva fundet frem til, at for at mobilisere, så skal man finde ind til de strukturelle ændringer, som deltagerne ønsker i netop deres kultur. Derudover er et vigtigt element for at forpligte og fastholde deltagerne, at der er fokus på socialisering. Gennem socialiseringen lærer deltagerne nemlig både om, hvad fællesskaber betyder og den forpligtelse, der opstår, når man skal bidrage til de fælles aktiviteter, der er i en given kampagne/protest (Farthing & Kohl, 2013).

Dette speciale i forhold til ovenstående tekster

I dette speciale vil jeg lige såvel som de syv ovenstående tekster, have fokus på Storytelling, mobilisering og aktivisme. Dog adskiller dette speciale sig ved, at jeg har fokus på, hvordan målgruppen reciperer fortællingen, hvorimod de ovenstående tekster i højere grad undersøger, hvordan bevægelser gør brug af Storytelling til mobilisering. Jeg ønsker dermed i mit speciale, at fokusere på, de indkodninger og afkodninger, der er i en specifik tale og hertil undersøge, hvorvidt det kan skabe motivation og handling for målgruppen. Hertil vil jeg i procesanalysen blandt andet gøre brug af Nagars (2013) perspektiver på, at man bør udvikle strategien for ens personlige tale ud fra erindringer og fremstillinger af politiske emner, samt tage udgangspunkt i relaterbare emner indenfor en kultur. Derudover vil jeg både i procesanalysen og i receptionsanalysen gøre brug af Swerts' (2015) perspektiver på tre måder, man kan bruge en personlig fortælling. I den forbindelse vil jeg i procesanalysen

gøre brug af hans første perspektiv, der handler om at skabe et socialt miljø, blandt de der udvikler en tale indenfor en sag. I receptionsanalysen vil jeg gøre brug af Swerts (2015) to andre perspektiver, om hvorvidt den personlige tale kan skabe mobilisering og hvorvidt talen retfærdiggør de krav, der bliver fremlagt.

Swerts (2015) er derudover den eneste i dette review, der gør brug af Marchell Ganz' perspektiver om Storytelling og mobilisering, hvilket jeg også har i dette speciale. Grunden til, at jeg ønsker at benytte netop Ganz' perspektiver er, at Sex & Samfunds frivilliggruppe, bliver uddannet i hans metode om Organizing og jeg er derfor interesseret i, hvordan Ganz' værktøjer virker i praksis.

Jeg vil både benytte perspektiver fra dette review til min kommende procesanalyse samt til at perspektiverer receptionsanalysen. Dette vil jeg gøre, med henblik på at få indsigt i, hvordan mine fund kan relateres til tidligere forskning indenfor feltet.

Baggrund

Jeg har i dette speciale særligt fokus på, hvordan man kan mobilisere unge i den fortsatte kamp efter strejken, for at sikre seksualundervisning med fokus på samtykke, på gymnasierne. Selve strejken, der blev afholdt tilbage i februar, var udviklet og afviklet i et samarbejde mellem Danske Gymnasieelevers Sammenslutning, som videre i dette speciale vil blive kaldt DGS, og organisationen Sex & Samfund. Jeg vil derfor i dette afsnit kort redegøre for organisationen Sex & Samfund, da det netop er denne organisation, der har udviklet den tale, som en frivillig fra organisationen holder under strejken, og som analysen i opgaven vil tage afsæt i. Derudover vil jeg kort redegøre for selve strejken, som jeg vil løbende vil referere til i dette speciale.

Sex & Samfund

Sex & Samfund er en partipolitisk uafhængig organisation, der blev stiftet i 1956. Organisationen "kæmper for alles lige ret til at bestemme over egen krop og seksualitet" både nationalt og internationalt (Sex & Samfund 3). På det nationale plan kendes de særligt for deres seksualundervisning i folkeskolen, der ofte foregår i uge seks under navnet "Uge Sex". Som en del af organisationen, driver de også frivilligrupper i landets 5 største byer. Tilbage i sommeren 2019 fik de en bevilling til arbejdet med de frivillige på lige knap 2 millioner kroner af Tuborg Fondet, til at skabe meningsdannere og politiske fællesskaber med fokus på samtykke (Sex & Samfund 4).

Strejken

Som en del af "Uge Sex" afholdte DGS i samarbejde med Sex & Samfund en strejke d. 10. februar 2022. Selve strejken fandt sted på Christianshavns Gymnasium, og blev livestreamet til mange andre gymnasier, der også kunne vælge at strække for i stedet at modtage seksualundervisning. På en Facebook-begivenhed for strejken, beskriver DGS grunden til, at de ønsker at strejke for seksualundervisning på gymnasier med teksten: "Gennemsnitsalderen for den seksuelle debut er 16 år, og det er også her, man starter på ungdomsuddannelse. Så hvorfor fortsætter seksualundervisningen ikke ind i gymnasiet? Vi vil undervises i samtykke, grænser og normer!" (Facebook begivenhed, 2022). På Christianshavns Gymnasium var de samlet i deres fællessal, og på flere andre gymnasier rundt om i landet, strejkede elever fra deres normale undervisning og mødtes i stedet i kantiner, klasselokaler og gymnastiksale, for at deltage virtuelt i strejken og modtage seksualundervisning. Det menes, at omkring 3000 gymnasieelever deltog i strejken. Selve strejken bestod både af seksualundervisning fra undervisere fra Sex & Samfund samt taler fra henholdsvis feministen "Twerk Queen" Louise Kjølse, den nationale chef i Sex & Samfund og en frivillig fra Sex & Samfund, der fortalte sin egen personlige historie (Vimeo, 2022).

Den frivilliges tale

Den frivilliges tale var et afbræk fra den seksualundervisning, som arrangementet primært bestod af. Talen skulle være et indspark og et indblik i, hvorfor det er vigtigt, at der skal være seksualundervisning på gymnasierne med fokus på samtykke. Talen var blevet udviklet på et weekendkursus, sammen med frivillige fra hele landet. På kurset fik de frivillige at vide, at de skulle udvikle en tale ud fra *Story of Self*, *Story of Us* og *Story of Now*, som jeg vil uddybe nærmere i afsnittet om Organizing. Temaet var grænseoverskridende seksuelle oplevelser, som man enten selv har oplevet eller været vidne til. Der kom en lang række forskellige fortællinger ud fra kursus weekenden, alt fra klap i numsen i byen, frygten når man går alene til reelle voldtægter. Da det viste sig, at Sex & Samfund skulle stå for programmet til strejken, valgte de at bruge en af disse historier. Formålet var, at det skulle handle om samtykke og være i øjenhøjde med gymnasieeleverne, der så med på dagen. Det endte med at blive Stine, der er en del af lederskabet i Københavns frivilliggruppe.

METODE

FOKUSGRUPPE INTERVIEW
REKRUTTERING AF INFORMANTER
TRANSKRIBERING
KODNING
ETNOGRAFISKE FELTNONTER

Metode

Med dette speciale ønsker jeg som nævnt at undersøge, hvordan en række gymnasieelever afkoder en personlig tale, skabt i forbindelse med en kampagne og hvordan kan man forstå det som mobilisering. Til det formål har jeg valgt at benytte den kvalitative metode i form af kvalitative fokusgruppeinterview som empirisk data, og derudover vil jeg gøre brug af etnografiske feltnoter, for at tilegne mig viden om de frivilliges indkodninger i talen. Jeg vil derfor i dette afsnit redegøre for min kvalitative tilgang gennem fokusgruppeinterviews, rekruttering af informanter, transskription, kodning samt etnografiske feltnoter.

Jeg har valgt at gøre brug af en kvalitativ tilgang, da jeg ønsker at opnå en dybdegående forståelse af en bestemt målgruppe. Ved den kvalitative tilgang er det muligt at undersøge “hvordan noget gøres, siges, opleves, fremtræder eller udvikles” (Brinkmann, 2015, 13). Jeg ønsker med den kvalitative metode at forstå og fortolke en målgruppes oplevelse og motivation på et kollektivt niveau, gennem fokusgruppeinterviews (Brinkmann, 2015, 13).

Fokusgruppe interview

Jeg har valgt at udføre to fokusgruppeinterviews (Bilag 1, Bilag 2), der vil udgøre min empiri til receptionsanalysen. Ved at benytte fokusgrupper i stedet for enkeltpersonsinterviews, bliver dataene produceret på gruppeniveau, hvilket både har en række styrker og svagheder. En af svaghederne ved at gøre brug af fokusgruppeinterview frem for enkeltpersonsinterview er, at man ikke får et lige så dybdegående indblik i den enkeltes forståelser, oplevelser og livsverden. Derudover er en svaghed, at informanternes svar bliver påvirket af gruppedynamikken, hvor informanterne kan blive påvirket af hinandens opfattelser og oplevelser (Brinkmann, 2015, 139). Dog er det en fordel, at der ved fokusgruppeinterview er mulighed for, at informanterne kan sammenligne forståelser og erfaringer, hvilket kan bibringe nye perspektiver for informanterne. Derudover er det med fokusgrupper muligt at opnå data om målgruppens fortolkninger, interaktioner og fortællelser, hvilket i høj grad, er det jeg ønsker at undersøge (Brinkmann, 2015, 139). Ved at gøre brug af fokusgruppeinterview, tilegner jeg metadata, idet jeg får mulighed for at analysere, hvordan og hvorvidt talen skaber effekter såsom fællesskabsfølelse, et fælles trygt rum og samhørighed, som blev nævnt i litteraturreviewet netop er muligt gennem Storytelling. Da jeg ønsker at interviewe informanterne om en begivenhed, som de har oplevet sammen, finder jeg det interessant at skabe en dialog på tværs mellem informanterne om deres oplevelser. På den måde, kan interviewet forme sig ud fra, hvad de faktisk fandt mest interessant under begivenheden, hvilket jeg måske ikke ville komme frem ud fra mine spørgsmål (Brinkmann,

2015, 140). I og med at informanterne ved fokusgruppesamtale sammenligner erfaringer og forståelser, vil informanternes besvarelse være påvirket af hinandens, men på samme tid kan det skabe mere komplekse data, da det er muligt at opnå data ud fra sociale interaktioner, der foregår under interviewet.

Hvis jeg skulle stille de samme spørgsmål i et enkeltpersonsinterview, så ville interviewet tage markant kortere tid. Grunden til dette er dels, at der er flere personer, der skal give deres besvarelser men i høj grad også fordi, at der føres dialog informanterne imellem, hvor de tilføjer, uddyber og skaber paralleller mellem hinandens svar på spørgsmålene (Bryman, 2016, 512). Man er dermed som forsker afhængig af, at informanterne ud fra deres forståelser, holdninger, følelser og hukommelse, kan sætte ord på dette og indgå i dialog om det. Derfor er det også væsentligt at sikre sig, at spørgsmålene ikke bliver for personfølsomme, så det kan skabe en utryghed for informanterne (Bryman, 2016, 510). For at sikre mig dette, har jeg valgt ikke at spørge informanterne, om de selv har oplevet grænseoverskridende adfærd eller lignende, men derimod har jeg spurgt om de kender problematikken fra deres omgangskreds. På den måde handler det ikke om deres konkrete oplevelser, men derimod fortæller de deres perspektiver og deres tanker, holdning og forståelser af en sådan problematik.

Som interviewer er det vigtigt, at man selv er klar over, hvilken retning man ønsker interviewet i, for at man kan være mest mulig til stede i samtalen og fokusere på at lytte og indgå i samtalen (Brinkmann, 2015, 41), hvilket er grunden til, at jeg har udarbejdet en interviewguide, som jeg gik ud fra under begge interviews. Jeg har valgt at gå ud fra en semistruktureret interviewguide, hvor jeg havde mulighed for at tilpasse mine spørgsmål løbende og som foregår som en samtale mellem interviewer og informanter (Brinkmann, 2015, 40). På den måde har jeg sikret en struktur for interviewet og kan på den måde sikre mig, at jeg får svar på netop det, som jeg ønsker samtidig med, at informanterne kan inddrage yderligere opmærksomhedspunkter, som de finder relevant. Min interviewguide var delt op i temaer, som tager udgangspunkt i Kim Schrøders (2003) fem dimensioner for receptionsanalyse med tilhørende spørgsmål og underspørgsmål. På den måde sikrede jeg mig, at jeg ville få besvarelser på alle fem dimensioner til min analyse (Bilag 3).

For at sikre mig, at jeg opnår indsigt i informanternes egne forståelser af samtykke og seksualundervisning, har jeg valgt at stille spørgsmål om dette, før jeg afspiller talen for dem. På den måde forsøger jeg at sikre, at deres besvarelse ikke bliver påvirket af talens budskaber og værdier. Tilmed spørger jeg informanterne, hvad de husker ved talen, før jeg afspiller den for dem, for at få et indblik i, hvad

de husker fra talen nogle måneder efter de hørte den første gang. De spørgsmål jeg stiller efter de har fået vist talen, vil i høj grad have relation til talens indhold.

Rekruttering af informanter

I dette afsnit vil jeg redegøre for, hvilke kriterier jeg havde til valget af informanter til fokusgruppeinterviewet er og hvordan de er blevet udvalgt. Da jeg ønsker at undersøge, hvordan Sex & Samfunds målgruppe reciperer talen, for at få et indblik i, hvorvidt den personlige tale kan bruges som mobiliseringsværktøj, fandt jeg det væsentlig at interviewe Sex & Samfunds målgruppe. Gennem interview med en projektmedarbejder fra Sex & Samfunds frivillig team, fandt jeg frem til, at deres målgruppe til netop dette produkt var gymnasieelever, der enten i forvejen finder seksualundervisning spændende og vigtigt eller som er nysgerrige på at vide mere. Sex & Samfund har dermed ikke nogen intention om, at de vil rekruttere nogen, der enten er uenig med, at der skal være seksualundervisning eller ikke interesserer sig for det.

Udover at informanterne skal være en del af Sex & Samfunds målgruppe, så var et andet krav, at de skulle have deltaget til strejken, så jeg kunne høre deres perspektiver om arrangementet. Jeg valgte derfor at besøge Christianshavns Gymnasium i deres frokostpause. Jeg valgte at tage derud en dag, hvor det var godt vejr, så jeg nemt kunne komme i dialog med gymnasieeleverne i skolegården. Her gik jeg rundt mellem forskellige grupper og spurgte først om de deltog i strejken, hvad de tænkte om strejken og derefter spurgte jeg, om de var interesserede i at tale mere om det i et fokusgruppeinterview. Responsen var meget blandet, men jeg fik telefonnumre på seks forskellige, som jeg efterfølgende kontaktede og jeg endte med to fokusgrupper af tre personer i hver. I begge fokusgrupper kendte alle informanterne enten en eller begge to af de andre informanter.

Informanterne er dermed alle gymnasieelever, der enten går på andet eller tredje år. Fem af informanterne går på Christianshavns Gymnasium og var til stede under strejken, mens en af informanterne går på Gladsaxe Gymnasium og så strejken online. Fælles for alle informanterne er, at de er piger, hvilket ikke var et kriterium, men som stemmer overens med størstedelen af de frivillige hos Sex & Samfund. Ved rekruttering af informanter til fokusgruppeinterviews, er det relevant at sikre sig, at gruppen af informanter, hverken er for homogene eller heterogene. Dog er disse seks informanter i høj grad en homogengruppe, da de alle har vist interesse for emnet, og dermed er netop den målgruppe, som er relevant at undersøge, hvordan reciperer talen.

For at sikre informanternes anonymitet, har jeg valgt at udskifte informanternes navne og jeg vil i transskriptionen være opmærksom på, hvis informanterne fortæller noget personligt, der vil kunne sættes direkte i forbindelse med dem.

Transskription

For at kunne kode og analysere interviewene, har jeg valgt at transskribere dem. Arbejdet fra at gøre tale til skrift, kan sammenlignes med at lave en oversættelse. Det talte og det skrevne sprog kan adskille sig markant fra hinanden særligt fordi, at der i interaktionen, kan ligge implicitte betydninger, som ikke kan ses på skrift (Brinkmann, 2015, 41). Der vil ofte være stor forskel på det talte og det skrevne i forhold til formuleringer, da talesprog ofte er en talestrøm, uden en grammatisk korrekt opbygning. I det talte har tonefald, toneleje og stemmевolumen en stor betydning for forståelsen, som kan være svær at vise på skrift (Brinkmann, 2015, 43). Jeg har i transskriberingen valgt at gøre det talte sprog til skriftligt sprog, uden at vise brug af “øh” og pauser. Jeg har ved opbremsninger i sætninger brugt punktum, for at vise, at der påbegyndes en ny sætning. Grunden til, at jeg ikke har valgt at gå i dybden med pauser med mere, er fordi det ikke har en betydelig relevans for analysen. Jeg har dog valgt at skrive det præcise, som der bliver sagt i interviewene, uden at ændre i sætningskonstruktionerne.

Derudover vil jeg i transskriptionen ikke gå i detaljer med informanternes interaktioner med hinanden, men jeg vil dog i receptionsanalysen inddrage sammenhængende dialog mellem informanterne for at analysere gruppedynamikker.

Kodning

Før jeg påbegyndte analysen, har jeg valgt at kode interviewet, ud fra Kim Schrøders (2003) fem dimensioner for receptionsanalyse, som jeg har valgt at opbygge analysen efter, da kodning kan være overbliksskabende (Brinkmann, 2015, 47). Derudover har jeg også kodet interviewet ud fra Preben Sepstrups fem træk ved modtageren, for at opnå en forståelse af målgruppens: *livssituation*, *relevansopfattelse*, *informationsbehov*, *informationsværdi* og *informationsomkostning* (Sepstrup, 2010, 19), hvilket jeg vil inddrage i receptionsanalyse. For at skabe struktur i min kodning, valgte jeg at inddele kodningen i, hvilket linjenummer citatet er fra, selve citatet og derefter min fortolkning af citatet. På den måde, havde jeg mulighed for at skabe struktur inden for de forskellige dimensioner, og dermed skabe overblik over, hvilke citater der adskilte sig fra hinanden eller viste det samme, for på den måde

at kunne sidestille det i analysen. Jeg vil derfor bygge analysen på baggrund af relationer i min kodning, ud fra om der er sammenhænge, modsætninger eller konsekvenser i forbindelse med hinanden.

Etnografiske feltnoter

Tilbage i foråret 2021 var jeg i praktik hos Sex & Samfunds frivillig team, hvor jeg gennem dette forløb fandt frem til, at jeg ønskede at skrive om mobilisering gennem Storytelling i mit speciale, men uden at fastlægge mig mere præcist på, hvilken fortælling, der skulle være fokus på. Derfor har jeg gennem mit praktikforløb nedskrevet feltnoter, hvor jeg i dette speciale vil gøre brug af de feltnoter, jeg har udarbejdet under en lederskabstræning af frivillige ledere fra Sex & Samfund fra hele landet, hvor de over en weekend lærte om Storytelling og udviklede deres egne historier. Det var netop på denne weekend, at Stines tale, som jeg bruger i dette speciale, blev udarbejdet og jeg vil derfor inddrage mine feltnoter i procesanalyse af da talen blev udviklet, for at få et indblik i de indkodninger der er i talen.

Feltnoter er en disciplin, der er særlig egnet til at undersøge det, der foregår mellem mennesker og mellem mennesker og samfundet samt omgivelserne de er i (Brinkmann, 2015, 55). Gennem feltnoter er det muligt at få indsigt i de handlinger og forestillinger, der ofte foregår i hverdagen, men som kan være svære at få svar på, på anden vis. Det er dermed dynamikker, som er svære at indhente data om, ved at stille spørgsmål til det, hvor det i højere grad handler om relationerne mellem: ”kendsgerninger, erfaringer, fortællinger, tavsheder, institutioner og forestillinger, der får deres egen stoflighed” (Brinkmann, 2015: 55). Gennem interviews, vil det altid være det sagte, der bruges som data, ved at benytte feltnoter, er det både det sagte og det usagte, der kan omdannes til empirisk data, hvilket giver et større og mere dynamisk billede. Dog er det hertil væsentligt at påpege, at det kan have en betydning, hvordan mennesker agerer, når man som forsker deltager både fysisk og verbalt og på den måde, kan have indflydelse på situationen (Brinkmann, 2015, 57). Hertil havde jeg den fordel, at jeg på dagen ikke havde en rolle som forsker, men i højere grad blev set, som en del af fællesskabet, da jeg også selv bidrog med at udvikle min egen tale. På den måde, har min tilstedeværelse ikke påvirket situationen grundet min rolle som forsker, men jeg har samtidig været en ligeværdig del af situationen, som jeg på den måde har haft en påvirkning på. Derudover spejler mine feltnoter sig i, at jeg i forvejen havde en forståelse af emnet, en relation til de frivillige og havde en position som praktikant, der har påvirket mine feltnoter i forhold til, hvis jeg var kommet udefra uden nogen forudindtagede forståelser.

Når man arbejder med feltstudier som dette, er det vigtigt overveje de etiske aspekter, der kan være forbundet. Eksempelvis kan man som forsker indgå nære relationer med de observerede, hvilket kan føre til, at de observerede kan føle sig reduceret til forskningsprojektet. Derudover kan der opstå følelsesladede situationer, hvor det som forsker er vigtigt at indtænke, at dette ikke skal kunne føres tilbage på deltageren (Brinkmann, 2015, 95). Jeg har valgt ikke at beskrive andres fortællinger, end Stines som selv har valgt at fortælle den for en større forsamling, og som stadig kan ses online. Samtidig har jeg gennem mit forskningsprojekt løbende haft dialog med Stine, for at sikre mig, at jeg gennem denne forskning ikke overskrider hendes grænser. Det ville være paradoksalt, hvis jeg i et speciale om samtykke ikke selv indhentede samtykke i en sådan situation, hvilket er grunden til, at jeg fra start har haft en åben og tæt dialog med Stine. Samtidig har jeg valgt, ikke at fortælle om andre af de frivilliges personlige fortællinger, da flere af disse omhandlede traumatiserende oplevelser, som jeg af respekt for dem, ikke deler i dette speciale. Dog vil jeg inddrage de følelser og dynamikker, der opstod på baggrund af disse fortællinger. Grundet dette, er der feltnoter der heller ikke er vedlagt som bilag, da de omhandler hændelser, der kan kobles direkte til specifikke individer.

Thomas Szulevicz beskriver, at deltagende aktører i sådanne studier, på forhånd skal vide, at de bliver observeret til forskning (Brinkmann, 2015, 95). Da jeg tilbage i november 2021 ikke vidste, at jeg faktisk ville bruge disse feltnoter til mit speciale, fortalte jeg ikke om, at jeg noterede feltnoter. Set i bagklogskabens lys, burde jeg have fortalt de frivillige om, at jeg under uddannelsesweekenden ville tage noter undervejs. Dog har jeg som beskrevet valgt, ikke at gøre brug af personfølsomme oplevelser eller beskrive hændelser, der kan kobles til andre end Stine, der har indvilget i dette. På den måde har jeg forsøgt at bruge feltnoterne etisk korrekt.

På dagen brugte jeg den samme notesbog til at skrive feltnoter i, som jeg brugte til at skrive min egen fortælling ned i. I feltnoterne beskriver jeg både stemninger, uddrag af citater og samtaler, hvilket jeg vil gøre brug af i denne opgave (Bilag 4). På den måde var det heller ikke åbenlyst for de deltagende på dagen, at jeg samtidig med at deltage i uddannelsesweekenden også tog feltnoter. Som beskrevet indgik jeg på lige fod med de andre frivillige bortset fra, at jeg havde en række arbejdsopgaver som følge af, at jeg var praktikant. På den måde opstod der også løbende situationer, hvor jeg ikke vidste, om jeg skulle deltage med de frivillige eller om jeg skulle evaluere med mine kollegaer. På den måde havde jeg udover at være forsker, også en balance mellem at være med de ansatte kontra de frivillige. Denne balance har i højere grad påvirket min relation med de frivillige, end det at jeg har taget feltnoter, da de frivillige både skulle se mig som en form for autoritet, der afviklede weekenden samtidig

med, at jeg selv blev uddannet og udviklede min egen personlige fortælling på lige fod med dem. I forhold til min rolle som praktikant, har denne haft en positiv effekt i forbindelse med, at jeg på samme tid skulle agere forsker, da jeg nemmere havde mulighed for at trække mig, hvis jeg havde behov for at notere en seance jeg havde været en del af.

RECEPTION

TEORETISK OG
METODISK

Reception

Som beskrevet i afsnittet "Fokusgruppeinterview", har jeg udført to fokusgruppeinterviews, der vil være grundlag for min receptionsanalyse. Jeg har valgt at gøre brug af receptionsanalyse, da jeg ønsker at tilegne mig viden om, hvordan målgruppen reciperer talen og generelt forstår emnet. Reception handler om, hvordan modtagere oplever et kommunikationsprodukt. Receptionsanalysen har sine rødder fra litteraturstudierne, som blandt andre Wolfgang Iser udviklede teoretiske forståelser omkring. For Iser handlede det om, at før en tekst var levende, skulle den være forstået og fortolket af en læser (Kjørup, 2008, 81). Denne tilgang er senere blevet videreudviklet, hvor blandt andre kulturteoretikeren Stuart Hall (1973) har udviklet en model for forståelsen mellem producenten som *encoding* og modtageren som *decoding*. Denne model omhandler, at når en afsender udvikler et produkt, har denne en forståelse af, hvordan produktet skal aflæses. Dog kan modtageren aflæse produktet anderledes og på den måde kan budskabet blive afkodet på anden vis og dermed få en ny betydning, end afsenderen havde til hensigt. Man kan dermed sige, at afkodningen af et produkt ikke er symmetrisk (Hall, 1973, 1). Ud fra Halls teori om *encoding* og *decoding*, er det muligt at undersøge, hvordan et kommunikationsprodukt bliver formidlet, produceret og fortolket. Videre i dette speciale vil jeg benytte de danske termer: indkodning og afkodning. Når en afsender indkoder budskaber i et produkt, kan dette både ske ud fra det verbale og nonverbale, som afsenderen har en forventning om, at modtageren vil afkode på en bestemt måde. Modtageren afkoder produktet ved at forstå og fortolke budskabet, på baggrund af vedkommendes viden og erfaringer. Dermed opnås afsenderens ønskede effekt kun, hvis modtageren forstår og tolker budskabet på den tilsigtede måde (Hall, 1973, 2).

Kim Schrøder har gennem forskning af receptionsteori, selv udviklet en model for receptionsanalyse. Schrøder har ud fra en induktiv tilgang, forsket i forskellige anskuelser af reception. Schrøder er blandt andet inspireret af Halls model, som forskere gennem tiden blandt andet har benyttet til at undersøge, hvorvidt budskaber dominerer modtageren eller omvendt om modtageren dominerer budskabet. Dermed er det ud fra receptionsteori muligt at undersøge mediernes magt over borgerne, der gennem medialiseringen har været særlig væsentligt at undersøge (Schrøder, 2003, 64). Gennem tiden har Halls model fået kritik for at være for endimensionel, hvor den har tendens til at sammenblende forskellige aspekter (Schrøder, 2003, 66). Dog har Halls model den styrke, at den både fokuserer på afsenderens indkodning og modtagerens afkodning.

Schrøder har ud fra sin forskning indenfor reception, udviklet den fem dimensionale model for receptionsanalyse, som er et redskab man som forsker kan strukturere sin analyse ud fra. Schrøder har

visuelt valgt at demonstrere sin model ud fra en pyramidemodel, for at vise hvordan alle dimensionerne har forbindelser til hinanden (Schrøder, 2003, 68).

Hvor Hall (1973) kommer fra en kritisk tradition, der tager afsæt i, at der findes strukturelle ideologier, der bliver reproduceret, så har Schrøder en langt mere pragmatisk forståelse. Schrøder oplever ikke verden ud fra den strukturelle magt, men fokuserer i højere grad på forbrugerne og deres frihed til selv at bestemme. Både Hall og Schrøder arbejder indenfor den konstruktivistiske tilgang, hvortil det kun er Hall, der tager afsæt i den kritik konstruktivistiske tilgang.

Fem dimensionale model

Både proces- og receptionsanalysen vil i dette speciale blive struktureret efter Schrøders fem dimensioner. I procesanalysen vil jeg blot benytte termene for dimensionerne, til at få et overblik og indblik i, hvilke indkodninger produktet har, for efterfølgende at kunne koble resultaterne til informanternes afkodninger af produktet i receptionsanalysen. Schrøders fem dimensionale model, har fokus på modtagerens; *forståelse, motivation, konstruktionsbevidsthed, holdning og handling*. Det er hertil væsentligt at understrege, at selvom modellen er delt op i fem dimensioner, så vil der være klare forbindelser og ofte vil der være berøringsflader mellem dimensionerne, hvilket kan medføre, at et udsagn fra en informant, kan gå igen i flere dimensioner. Nedenfor vil jeg beskrive hver enkelt dimension i den rækkefølge som receptionsanalysen vil blive inddelt efter (Schrøder, 2003, 68).

Den første dimension jeg vil analysere, er *forståelse* (Schrøder, 2003, 68). I dimensionen forståelse undersøges, hvordan informanterne forstår og afkoder et givent kommunikationsprodukt samt emnet omkring. Grunden til, at jeg ønsker at belyse netop denne dimension først, er for at få et indblik i, hvordan informanterne faktisk forstår, dels temaerne om seksualundervisning og samtykke og dels hvordan de forstår talens budskab (Schrøder, 2003, 68).

Dernæst vil jeg have fokus på informanternes *motivation* (Schrøder, 2003: 68). Ved denne dimension handler det både om, hvorvidt kommunikationsproduktet taler ind i informantens livssituation og dernæst, hvorvidt informanten finder det relevant. For at skabe motivation hos en modtager, handler det om at skabe relations-relevans, som helt konkret kan komme til udtryk ved, at der opstår "identifikation", "nysgerrighed" og "interesse" hos modtageren (Schrøder, 2003, 68). Ved motivation, vil jeg både undersøge informanternes motivation for emnet generelt og tilmed undersøge deres

motivation for selv at engagere sig i det aktivistiske arbejde, om at få seksualundervisning på gymnasier og for at skabe en mere samtykkebaseret kultur (Schrøder, 2003, 68).

Som det tredje vil jeg analysere informanternes *konstruktionsbevidsthed* (Schrøder, 2003, 66). Ved denne dimension vil jeg adskille mig en smule fra Schrøders egen fortolkning af dimensionen. I følge Schrøder undersøger man i dimensionen konstruktionsbevidsthed relationen mellem modtageren og kommunikationsproduktet med fokus på bevidsthed om de æstetiske og visuelle træk (Schrøder, 2003, 66). Dette skal ses i lyset af, at kommunikationsproduktet er et medieprodukt, hvorimod det i denne kontekst er en tale. Dog vil jeg alligevel gøre brug af denne dimension, hvor jeg i stedet for det visuelle, vil have fokus på, hvad det gør, at det bliver fremført som en tale og i netop den situation, som det foregår i. Her vil der være rum for, at informanterne kan være enten med- eller modspillere af opsætningen og dermed enten tage produktet til sig eller stille sig kritiske (Schrøder, 200, 66).

Den næstsidste dimension i analysen er *holdning* (Schrøder, 2003, 68). Ved denne dimension er der fokus på modtagerens subjektive holdning både til kommunikationsproduktet som helhed og delelementerne heri. Hertil beskriver Schrøder, at man kan undersøge, hvorvidt modtageren viser accept eller afvisning, altså hvorvidt modtageren er enig eller uenig med den fremlagte holdning i kommunikationsproduktet (Schrøder, 2003, 68). Jeg ønsker derfor at undersøge, hvorvidt de godtager præmissen om, at der er behov for seksualundervisning i gymnasierne med fokus på samtykke eller afviser dette.

Den sidste af de fem dimensioner jeg ønsker at analysere, er *handling* (Schrøder, 2003, 66). Ved handling er det altafgørende, at modtageren accepterer og identificerer sig med kommunikationsproduktet. I denne dimension vil præmissen for handling være, at modtageren agerer ud fra kommunikationsproduktet, hvortil jeg vil undersøge, hvorvidt informanterne giver udtryk for, at de vil indgå og engagere sig i det fortsatte arbejde med seksualundervisning og samtykke. Denne dimension vil dermed kunne ses som resultatet af, hvorvidt det kan lykkedes at rekruttere målgruppen til denne sag gennem denne tale (Schrøder, 2003, 66).

MÅLGRUPPE

Målgruppe

I og med, at Sex & Samfund har fastlagt en målgruppe, der består af unge gymnasieelever, finder jeg det relevant at undersøge, hvem denne målgruppe rent faktisk er og hvordan man bedst kan ramme dem. Ifølge professor ved Roskilde Universitet Jan Krag Jacobsen (2011), er det væsentligt at have klarlagt og kende modtagerne og dermed den målgruppe man ønsker at nå ud til, inden man producerer et kommunikationsprodukt. Jeg vil derfor i følgende afsnit afdække, hvad en målgruppe er og hvilken målgruppe Sex & Samfund ønsker at ramme.

Jacobsen beskriver, at en målgruppe “er den gruppe mennesker, man retter sit kommunikationsprodukt mod, fordi man har til hensigt at oplyse eller påvirke dem” (26, 2011). Når Sex & Samfund vælger at holde en tale for en stor samling af gymnasieelever, er det både med formål om at oplyse dem om seksualundervisning med fokus på samtykke og samtidig for at påvirke dem til at engagere sig som frivillig hos dem. For at kunne målrette sit kommunikationsprodukt en bestemt målgruppe, skal produktet centrere sig om målgruppens viden, holdning og adfærd (Jacobsen, 26, 2011). Ofte vil man forsøge at karakterisere en målgruppe ud fra “køn, alder, indkomst, uddannelse, boligform, værdier, meninger, holdninger, politiske anskuelser, selv-forståelse, sprog, medieform” (Jacobsen, 2011, 26) med mere. Tilmed vil man som afsender ofte, sende sit budskab ud til så mange som muligt. Dog er det væsentligt at få indsnævret sin målgruppe, da det ellers kan ende med, at man slet ikke når ud til nogen. Ofte er det netop de kommunikationsprodukter, der er rettet mod en snæver målgruppe, der faktisk når ud til flest, både blandt målgruppen men også udenfor målgruppen (Jacobsen, 2011, 29).

I Sex & Samfund beskriver deres projektmedarbejder, at deres målgruppe for de, der ønskes at blive rekrutteret til arbejdet med seksualundervisning på gymnasierne primært er gymnasieelever, der selv ønsker at få seksualundervisning. Udover dette, har de hos Sex & Samfunds frivillig team ikke gjort sig yderligere refleksioner om, hvem deres målgruppe i denne sag er. Som beskrevet i metodeafsnittet ”Rekruttering af informanter”, består informanterne i dette speciale af gymnasieelever, der enten i større eller mindre grad støtter op om sagen i forvejen.

For at få et større indblik i, hvem netop denne målgruppe faktisk er, vil jeg analysere informanternes svar ud fra Preben Sepstrups fem træk ved modtageren, som jeg vil inkorporere i receptionsanalysen. Ifølge Sepstrup ses en målgruppes adfærd at være målrettet, behovsstyret og problemløsningsorienteret (Sepstrup, 2010, 9). Dette kan analyseres ud fra de fem træk, der er henholdsvis

målgruppens: *livssituation*, *relevansopfattelse*, *informationsbehov*, *informationsværdi* og *informationsomkostning* (Sepstrup, 2010, 19).

Som det første, undersøges informanternes *livssituation*, der har betydning for, hvordan målgruppen modtager et kommunikationsprodukt, hvordan de bruger det og hvad udbyttet er deraf. De forhold man kan undersøge målgruppens livssituation ud fra, er deres: “erfaring, viden, interesser, værdier, uddannelse, erhverv, alder og køn” (Sepstrup, 2013, 164).

For at undersøge, hvorvidt et givent emne opleves som relevant for modtageren, skal man se på *relevansopfattelse*. Dette er afgørende i forhold til modtagerens eksponering, opmærksomhed og forståelse af det kommunikerede. For at et emne er relevant, skal indholdet tilfredsstillende et eller flere af modtageren behov. At noget opleves som relevant, kan både være ud fra ens livssituation, et konkret emne eller noget man konkret har behov for her og nu, såsom en brødrister, hvis den lige er gået i stykker. Det er derfor subjektivt, hvorvidt indhold er relevant for modtageren (Sepstrup, 2013, 166). I denne kontekst vil jeg undersøge, informanternes relevansopfattelse af seksualundervisning med fokus på samtykke samt selve talen der blev holdt.

Det er dernæst relevant at undersøge målgruppens *informationsbehov*, da dette kan være afgørende for eksponeringen for modtageren og den fortsatte opmærksomhed. Informationsbehovet er det, som modtageren subjektivt gerne vil vide mere om. Der kan være stor forskel på, hvad modtagere i målgruppen mener, at de ved i forvejen og hvad de ønsker at vide mere om (Sepstrup, 2013, 173). Både relevansopfattelse og informationsbehov, har en væsentlig faktor for, hvorvidt modtageren vil gå fra indledende til fortsat opmærksomhed og udgør dermed kommunikationspotentialitet (Sepstrup, 2013, 175).

Derudover er det væsentlig at se på, hvorvidt kommunikationsproduktet er let tilgængeligt for modtageren, hvilket man kan se på ud fra *informationsomkostning*. Informationsomkostning kan både bestå af penge, tid og psykiske ressourcer. Det er derfor vigtigt at reducere omkostninger og besvær for modtageren, for at kunne nå ud til dem (Sepstrup, 2013, 178).

Slutteligt er der *informationsværdi*, hvor man kan undersøge modtagerens udbytte af produktet. Sepstrup beskriver, at forventningerne til informationsværdien i særlig høj grad præges af “modtagerens oplevelse af emne- og formidlingsrelevans og forventninger til forståelighed og troværdighed” (2013, 178).

COMMUNITY ORGANIZING

MARCHELL GANZ

Marchell Ganz, Community Organizing

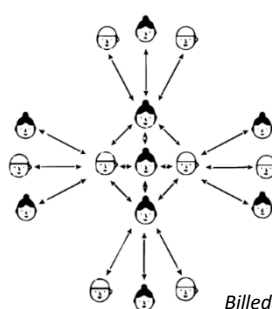
Hos Sex & Samfunds frivillig team, bliver de frivillige uddannet i Organizing, der er en metodisk tilgang udviklet af Marchell Ganz fra Harvard University. Organizing har sin oprindelse fra arbejderne fagbevægelser i USA, som er en metode til at organisere borgere til at skabe politisk forandring. I Organizing taler man om tre måder man kan arbejde for at skabe politisk forandring. Det kan enten ske gennem “advocacy”, hvor få går til magthavere bag lukkede døre og overbeviser gennem tal og fakta om, hvorfor der skal ske en forandring (Ganz, 2010, 528). Derudover kan man mobilisere borgere til at tage del i arbejdet kortsigtet, ved eksempelvis at gå med i en demonstration, skrive under på et borgerforslag eller lignende. Den sidste mulighed, som er det Organizing bygger på, er organisering, som er mere gennemsigtig for borgere, og hvor man ud fra mobilisering uddanner og fastholder borgerne i arbejdet og dermed organiserer dem i arbejdet. På den måde er det i højere grad muligt at skabe ejerskab, fællesskab og udvikling af de borgere, der ønsker at skabe handling. Gennem organisering ligger magten og lederskabet ikke blot hos de få, men er fordelt i bevægelsen, hvor alles bidrag er lige vigtigt (Ganz, 2010, 528).

Organizing handler om at opbygge en bevægelse til at skabe indflydelse, hvortil der er en længere række tilgange til dette. Et særligt værktøj i Organizing er Storytelling, hvor man gennem sin egen personlige fortælling, kan mobilisere flere til at organisere sig i bevægelsen, som jeg vil komme nærmere ind på senere i dette afsnit. Et andet værktøj, der er meget essentielt for Organizing, er lederskab og opbyggelsen af bevægelsen, hvilket jeg vil komme nærmere ind på nedenfor (Ganz, 2014, 5).

Lederskab

Jeg vil i dette afsnit, redegøre for Marchell Ganz perspektiver på lederskab og organiseringen af en bevægelse og herudfra undersøge, hvordan Sex & Samfund gør brug af det denne metode gennem de frivillige.

I Organizing ser man på ledelse, som en mulighed for at få flere med i en given sag, og dermed give handlemulighed. I Organizing er der ikke en leder, der har alt magten, men magten er derimod fordelt i bevægelsen, hvor der er flere ledere. Ledernes fornemmeste opgave er at rekruttere og uddanne flere til at blive ledere. Dette ses som det, Ganz betegner som snefnug-modellen, hvor der bliver bygget flere og flere led i bevægelsen (se billede 1) (Ganz, 2014, 26). Som leder

Billede 1,
Snefnug-modellen

har man ansvaret for at strukturere teams. Det er væsentligt at påpege, at en leder i Organizing ikke er vigtigere end nogen andre (Ganz, 2004, 1138). Ved at en bevægelse er bygget op på denne måde, at der behov for alle i bevægelsen, som derudover har mulighed for at kvalificerer sig, i netop den retning, der er mest givende for den enkelte. Hvert led i snefnug-modellen skal ses som et samlet team, der opdeler opgaver mellem sig og rekrutterer til at skabe nye led i snefnugget. Ganz mener selv, at denne måde at organisere en bevægelse på, er unik i forhold til, hvordan man ofte vil se en opbyggelse. Måden denne snefnug-model adskiller sig på, er blandt andet ved, at ansvaret i højere grad er fordelt mellem flere personer og at der er et stort fokus på lederudvikling. Dette står i kontrast til distribueret ledelse, hvor det er formelle ledere, der varetager ansvaret, hvor det gennem snefnug-modellen er muligt, at skabe ejerskab og medskabelse, for alle de involverede (Ganz, 2004, 1138).

I Sex & Samfund kan man se frivillig teamet, som består af ansatte på Sex & Samfunds sekretariat, som værende den centrerede midte af snefnugget. Her understøtter og uddanner de ansatte frivillige, der er fordelt i lokalgrupper i Danmarks fem største byer. De ansatte på sekretariatets primære fokus er at uddanne og klæde lederskabet i hver gruppe på til, at de kan være ledere i deres by-gruppe. På den måde er det i princippet ikke de ansatte på sekretariatet, der står for at afholde møder, lægge strategier og udvikle de øvrige frivillige, men i stedet opkvalificere lederskabet i byerne til at udføre det arbejde. Gennem den proces, der foregår hos de frivillige, er de snart klar til at skabe et ekstra led, i nogle af by-grupperne, hvilket er måden, man får bevægelsen til at vokse. Dermed bliver det lederne i hver enkelt bys ansvar at klæde de frivillige på, til selv at blive ledere, der kan mobilisere endnu et led i snefnugget. En af måderne de ansatte på sekretariatet uddanner lederskaberne i by-grupperne, er ved at afholde lederskabstræninger, hvor de bliver uddannet i Ganz' værktøjer inden for Organizing såsom: strategiplanlægning, coaching og ikke mindst Storytelling. Her lærer de frivillige om, hvordan man udvikler en strategi med et overordnet organizingmål, der skal indeholde: hvad målet er, hvordan man vil organisere det og hvordan det skal ske. Ved coaching bliver de frivillige uddannet i, hvordan man gennem samtaler, kan coache hinanden i at finde frem til de hinandens drivkraft og motivation for arbejdet og sikre hver enkelte opnår den ønskede udvikling. Jeg vil i dette speciale have fokus på Ganz' værktøjer indenfor Storytelling, som jeg vil komme nærmere ind på i nedenstående afsnit.

Storytelling

I dette speciale tager jeg udgangspunkt i, hvilken effekt en personlig tale kan have på mobilisering og dermed muligheden for at organisere borgere til at deltage aktivt. Derfor vil jeg her beskrive Ganz perspektiver på Storytelling. Ganz beskriver, hvordan den personlige fortælling er det stærkeste greb,

for at få borgere til at handle. Gennem den personlige fortælling er det muligt at kommunikere ens budskab, der derudfra skal motivere borgerne til at deltage. Historiefortællingen skal derfor ses som oversættelse af de værdier, der er ved en given sag, til den faktiske handling og mobilisering (Ganz, 2011, 280).

Det er væsentligt, at der i talen både er et plot, en karakter og en morale, men for at fortællingen bliver levende og engagerende, skal taleren fortælle om de personlige udfordringer, valg og erfaringer vedkommende har gjort sig indenfor det givne emne. Måden talen skal være opbygget på er gennem 1) historien om en selv (Story of Self), 2) om hvordan vi sammen er forbundet til historien (Story of Us) og 3) hvordan vi sammen kan skabe en forskel (Story of Now) (Ganz, 2014, 9). Effekten af talen, vil altid afhænge af, hvem der er afsender og modtager af talen, samt i hvilken situation talen bliver fremført (Ganz, 2011, 280). Disse er de mest grundlæggende elementer for, hvordan man opbygger en god fortælling, til at motivere borgere til at deltage i en sag. Jeg ved nedenfor uddybe Ganz perspektiver på Story of Self, Story of Us og Story of Now, da jeg senere i proces analysen vil undersøge Stines tale ud fra disse termer.

Story of Self

Gennem Story of Self fortælles der om, hvem man er ud fra ens oplevede erfaringer. Historien om en selv, skabes ud fra de udfordringer man har gennemgået, de valg man har taget og den dertilhørende morale. Det er en mulighed for selv at konstruere ens identitet, hvor det ikke behøver handle om de kategorier, som mennesker ofte kategoriserer hinanden ud fra såsom race, køn, klasse og uddannelse. Ved selv at skabe sin Story of Self, kan man i stedet tage udgangspunkt i de erfaringer man har tilegnet sig gennem livet. Ganz beskriver, hvordan mange mennesker ofte tænker, at der ikke er nogen, der ønsker at høre ens historie og at man ikke skal tage plads. Hertil mener Ganz, at det er borgeres pligt at fortælle deres historie. Hvis ikke man selv skriver sin egen historie, så er der andre der gør det i stedet og kan dermed forvrænge det billede, man har af sine egne, oplevede erfaringer (Ganz, 2011, 283). Desto mere detaljeret en historie er, desto større chance vil der være for, at historien vil ramme modtageren. Gennem detaljerne kan modtageren bedre identificere sig selv med historien og kan dermed bedre sætte sig selv i fortællerens sted. Derudover skabes der etos ved, at en fortælling fremføres af den, der med egen krop har erfaret indholdet (Ganz, 2011, 283).

Story of Us

Fortællingen om en selv, som beskrevet ovenfor kan aldrig stå alene. Først og fremmest fordi, ens egen personlige historie aldrig står alene i verden, men har koblinger til værdier og kulturer, og dernæst fordi fortællingen forstærkes ved at koble den enkelte historie op på et højere plan, som flere mennesker bliver påvirket af. Ganz beskriver det som, at de enkeltes tråde skal blive til en fælles vævning, der kan skabe fællesskab. For at kunne fortælle historien om os, så bliver man som taler nødt til at beslutte, hvem dette ”os” skal bestå af. I vores hverdag indgår mennesker i flere ”os”, som med ens familie, venner, kollegaer, samfund osv. I disse forskellige fællesskaber, skabes en kollektiv identitet, som ofte kan være trygt at være en del af. Det skal derfor gøres klart, hvad fortælleren har tilfælles med modtageren, for at modtageren kan føle de er en del af fortællerens ”os”. Ganz beskriver, hvordan Barack Obama under valgkampen koblede sin egen fortælling sammen med den amerikanske historie, så modtagerne dermed kunne se sig selv i hans ”os” (Ganz, 2011, 285).

Story of Now

Hvor imod Story of Self og Story of Us omhandler erfarede oplevelser og værdier, så skal taleren ved Story of Now italesætte de udfordringer, de valg der skal træffes og hvad man kan få ud af, at træffe det rigtige valg. Story of Now handler både om fortiden, nutiden og fremtiden og hvordan vi faktisk kan handle på det, for at ændre en given problemstilling. Her italesættes, hvordan vi skal tage det første skridt mod at skabe en bedre fremtid. Vi har lige hørt om, hvordan verden ser ud lige nu og hvad det er, vi fælles gerne vil have ændret. Der er behov for håb, for at modtagerne kan finde gejst til at ville indgå i kampen for et bedre samfund. Det handler om at give modtagerne et valg, om at deltage og et håb om at den nuværende situation, kan blive forandret (Ganz, 2011, 286).

Kritik af Marchell Ganz

Jeg har i arbejdet med Organizing ud fra Ganz undersøgt, hvilken kritik, der findes af hans tilgang. Dog har det ikke været muligt for mig at finde. Jeg har dog i mit arbejde med Organizing både i forbindelse med dette speciale og ved at bruge det i praksis, fundet nogle elementer jeg vil stille mig kritik for. I en snak med en projektmedarbejder, der selv har taget uddannelsen Leading Change af Ganz på Harvard University, fortalte hun, at den primære grund til, at der ikke findes direkte kritik er, at det bliver set som en metode frem for en teoretisk tilgang, som man kan være enig eller enig i.

Dog vil jeg hertil stille mig kritisk overfor dette perspektiv, da Ganz fremlægge en række grundforestillinger om demokrati og borgerrettigheder, hvilket i høj grad er udtryk for en teoretisk forestilling.

Jeg vil i dette afsnit stille mig kritisk for brugen af Organizing i dansk sammenhæng, eftersom metoden er udviklet for arbejdernes fagbevægelse i USA. Organizing har som beskrevet sin oprindelse fra arbejdernes fagforeninger i USA, hvor borgere havde mulighed for at organisere sig som en bevægelse, for at kræve forandring (Ganz, 2009, 1). I dag bliver Organizing fortsat brugt i flere fagforeninger, hvor blandt andet HK har en afdeling af medarbejdere, hvis titel er Organizere. Udover fagbevægelserne er der flere NGO'er udover Sex & Samfund såsom Mellemløst Samvirke, der bruger Ganz' værktøjer fra Organizing til at skabe politisk forandring (Global Platform, 2015). Der kan dog være en udfordring ved at drive Community Organizing i Danmark, ud fra den samme tilgang, som er blevet udviklet i USA. Grunden til dette er, at USA i langt højere grad end i Danmark bygger på Communities, ud fra blandt andet politiske forståelser, kulturer, religioner og etniciteter. I USA er der ikke på samme måde som i Danmark en inddragelse af borgere, når det gælder politisk forandring. I Danmark forsøger kommunerne blandt andet i høj grad at få borgere i tale og har borgergrupper og borgerrepræsentanter, for at kunne inddrage kommunernes borgere i beslutningsprocesser. Denne form for inddragelse findes ikke på samme vis i USA, og derfor er der et større behov for at skabe bevægelser, hvor borgere kan vise utilfredshed og kræve handling. Derfor kan der være nogle barrierer i forbindelse med at opbygge en bevægelse med den samme metode som et land, der på flere måder har et andet forhold til Communities og adgang til at skabe forandring.

PROCESANALYSE

Procesanalyse

I følgende afsnit, vil jeg redegøre for og analysere, hvordan Stines tale blev udviklet og de refleksioner og notater jeg har gjort mig undervejs i processen på en uddannelsesweekend for de frivillige hos Sex & Samfund. Jeg vil derfor i dette afsnit gøre brug af mine feltnoter, som jeg udarbejdede under lederskabstræningen og har beskrevet i afsnittet “Etnografiske feltnoter”.

For at opnå viden om, hvad der under udviklingen af talen er blevet indkodet, vil jeg benytte Halls (1973) begreber om indkodning og afkodning. Jeg har valgt at opbygge analysen ud fra Kim Schrøders begreber indenfor den fem dimensionale model for receptionsanalyse. Jeg vil i dette afsnit ikke lave en receptionsanalyse, men jeg ønsker at opnå viden om talens indkodninger, for at jeg på den måde efter receptionsanalysen kan pege på, hvilke forbindelser, der er mellem informanternes afkodninger og de frivilliges indkodninger af talen. Jeg vil gennem denne gennemgang af processen tilmed inddrage perspektiver fra reviewet om blandt andet fællesskab, værdier, kulturelle og forståelser samt Ganz’ perspektiver, som jeg har beskrevet ovenfor. Før jeg starter analysen af de frivilliges indkodninger i talen, vil jeg redegøre for min rolle på weekenden, der bar præg af, at jeg både skulle agere forsker og praktikant. Derefter vil jeg kort rammesætte, hvordan weekenden forløb.

Min rolle som forsker og praktikant

Jeg selv var som beskrevet i afsnittet “Etnografiske feltnoter” i praktik i denne periode og deltog derfor på lederskabstræningen. Jeg valgte at deltage på lige fod med de frivillige, dog kendte de frivillige mig som praktikant og jeg havde praktiske opgaver, som gjorde, at jeg adskilte mig fra de frivillige.

Under uddannelsesweekenden var de frivillige delt ud i grupper, hvor de gennem dagen skiftevis udviklende deres egen personlige tale, lærte om metoder til at skabe en god tale og gav feedback til hinandens taler. Jeg var selv med i en af disse grupper, hvor jeg også selv udviklede min egen personlige tale, og var på den måde i høj grad på lige fod med de frivillige, men dog skulle jeg finde balancen mellem både at være forsker, praktikant og være med de frivillige. I teksten *What One Voice Can Do: Civic Pedagogy and Choric Collectivity at Camp Courage* beskriver Erin J. Rand (2014), hvordan hun som praktikant på en LGBT+ camp oplevede, at der opstod en ubalance om hendes rolle, da hun selv identificerede sig som LGBT+ person. På campen arbejdede unge LGBT+ aktivister ud fra Ganz metoder med fokus på blandt andet empowerment, teambuilding, lederudvikling og organisering (Rand, 2014, 29). Derudover skulle deltagerne på campen selv udvikle deres egen personlige

fortælling ud fra Ganz' værktøjer om Story of Me, Story of Self og Story of Now (Rand, 2014, 30), ligesom de frivillige i Sex & Samfund også lærte at opbygge deres fortælling efter. Rand beskriver, hvordan hun oplevede en konflikt mellem det at være praktikant og selv at være investeret i sagen og på den måde, være på bølgelængde med aktivisterne. Dette var også et perspektiv jeg havde haft forinden, men havde hertil valgt, at jeg både for at opnå den ønskede data til min forskning og på samme tid fordi, jeg selv ønskede at blive uddannet på lige fod med de frivillige, før jeg eventuelt selv en dag, skulle udvikle og afvikle en lignende uddannelsesweekend, ville deltage lige så engageret, ærlig og åben som de frivillige. Ligesom Rand beskriver, at hun selv er en del af LGBT+ miljøet, som aktivisterne på campen, så har jeg også selv en personlig oplevelse med seksuelt overgreb, hvilket gjorde, at jeg naturligt blev en ligeværdig del af arbejdet og følte mig involveret på samme vis som de frivillige.

Rammesætning af processen

Tilbage i november 2021, blev der afholdt lederskabstræning over en hel weekend, for lokale ledere fra hele landet. På uddannelsesweekenden var der fokus på Storytelling, hvor de lærte om, hvordan man opbygger en god fortælling, hvad man kan bruge sin fortælling til og så udviklede alle deres egen personlige fortælling, som de fremførte for hinanden og gav løbende feedback til hinandens fortællinger. Samtidig med at det var en uddannelsesweekend, så er det for mange af de frivillige også et socialt frirum, hvor der er plads til alle med respekt for hinandens baggrunde. Temaet for fortællingerne var oplevelser, hvor de enten selv eller nogen de kender, har været udsat for seksuelle overgreb eller grænseoverskridende adfærd. Hertil blev der både delt oplevelser om deciderede voldtægter men også situationer, hvor der har været tvivl om grænser (Bilag 4).

Forståelse

I dette afsnit vil jeg have fokus på den forståelse de frivillige har, for på den måde at undersøge, hvilke indkodninger der er i talen.

Under uddannelsesweekenden blev der flere gang talt blandt de frivillige om, at de er glade for at være en del af et fællesskab, hvor man forstår hinanden på et andet plan, end de føler med andre såsom deres venner og familie, på trods af, at de lige har lært hinanden at kende. Grunden til, at de føler sig forstået og som en del af et trygt fællesskab som frivillig hos Sex & Samfund, fortalte de var fordi, at de her var sammen med nogen, som de deler værdier, holdninger og forståelse med. Derfor

var det også nemt for de frivillige at hjælpe med at udvikle hinandens fortællinger, da de indgår i den samme kultur og har fælles værdier, som de arbejder ud fra. Disse former for fælles forståelser blev derfor indkodet i fortællingerne. Det er blandt andet forståelser af, at der hersker en usund festkultur i nattelivet, der skal gøres op med, og at der ikke skal ske diskrimination og grænseoverskridende adfærd, som er et problem i samfundet. En anden grund til, at de føler sig trygge ved hinanden, kan ses i relation til det som Swerts (2015) beskriver, at Storytelling bliver en fællesskabsopbyggende praksis, hvor deltagerne opnår tilhørsforhold og accept blandt hinanden.

Som beskrevet i reviewet påpeger Zavella (2017), at det i høj grad er processen omkring at udvikle denne form for fortællinger, at der opstår en fællesskabsfølelse og at man i højere grad kan påvirke andre, ved at lade dem deltage i udviklingen. Dette kunne tydeligt ses hos de frivillige, der ved at tale sammen, lytte til hinandens perspektiver og stille spørgsmål, skabte et imødekommende fællesskab, hvor man også turde at dele sin egen fortælling. Selvom målet med udviklingen af talen var, at man efterfølgende kunne mobilisere flere til at blive frivillige, så skabte processen i sig selv øget engagement for sagen og en følelse af at høre til med de andre frivillige. Denne fællesskabsopbyggende praksis vil Ganz beskrive som, at det ligger grundlag for community-skabelse og er en måde hvorpå de er i gang med at bygge en stærk bevægelse.

Der blev under weekenden ikke brugt lang tid på at diskutere sig frem til fælles forståelser og de fællesværdier, som talerne skulle bygge på, da de frivillige i høj grad virkede til, at de allerede fra start var enige om dette. Der opstod en dynamik af, at alle var enige med hinanden, hvilket formegentlig har gjort det svært at ytre sin uenighed, hvis man mente noget andet end den gængse forståelse. I frivilligruppen er der stor forskel på, hvor ekstroverte eller introverte de frivillige er, og dermed opstår der en gruppe, der taler mest og dermed sætter retningen, hvorimod de andre følger med. På den måde kan det være svært at vide, hvorvidt alle de frivillige faktisk er så enige, som det umiddelbart ligner, når det ikke er alle der kommer til orde.

De fællesforståelser der hersker i frivilligruppen, handler i dette tilfælde i høj grad om, at der er behov for seksualundervisning, da der er for mange unge, hvis grænser bliver overskredet, fordi de ikke har et udviklet sprog for lyst og grænser. Derfor ønsker de, at der skal være seksualundervisning på gymnasierne med fokus på samtykke. Jeg vil komme nærmere ind på de frivilliges konkrete holdninger til dette i afsnittet ”Holdninger”. Dog finder jeg det væsentligt at påpege, at fordi de frivillige i så høj grad er præget af deres fællesforståelse, så kan der opstå en form for ekkokammer, hvor de glemmer at inkorporere andre forståelser, som målgruppen der skal afkode talen kan have (Bilag 4).

Motivation

Ganz beskriver, at man kan skabe motivation hos andre for en given sag, ved at de føler sig identificeret og følelsesmæssigt involveret, hvilket man ifølge ham kan skabe gennem en personlig fortælling. Ligeså påpeger Nagar (2013) på, at man har mulighed for at engagere og mobilisere en målgruppe, hvis ens fortælling handler om konkrete oplevede erfaringer, som Ganz vil beskrive som Story of Self. Ifølge Nagar (2013) er det altså muligt at fremstille sine politiske holdninger gennem oplevede erfaringer, hvor minder og erindringer fremstår som argumenter for det politiske emne. De frivillige viste selv stor motivation og gejst for at være frivillig hos Sex & Samfund. Dette kom særligt til udtryk ved, at de efterspurgte mere uddannelse, flere fælles weekender på tværs af landet og ytrede og ikke mindst hvor vigtig en sag de synes det er. Det virkede nærmest til, at de frivillige grundet deres egen motivation, ikke regnede med, at der skulle meget til for at overbevise andre om at være med. Dette ser jeg som en begrundelse for, hvorfor det for de frivillige på weekenden ikke virkede særlig relevant, at fokusere på at få motiveret målgruppen til at blive frivillige, udover at fortælle, at det er en mulighed.

En stor del af det at være med i en bevægelse er det fællesskab man bygger. Da vi sad i gruppen, fortalte vi alle vores historie på skift. Historierne handlede om alt fra deciderede voldtægter, ikke at lytte til egne grænser og ikke få respekteret de grænser man sætter op, hvortil alle mente, der skulle ske forandring, så disse situationer ikke vil finde sted. Alle i gruppen virkede nervøse, da de skulle fortælle deres egen historie, men blev mødt af forståelse og anerkendelse fra alle. Det blev flere gange italesat som et trygt rum, hvor man efter at have delt denne historie, følte sig tættere forbundet med hinanden. Det gav en stærk følelse af sammenhold og skabte et trygt miljø. Dette er noget de frivillige i høj grad selv bliver motiveret af, hvilket derfor kunne være relevant at lægge vægt på, i udviklingen af den del af talen, der handler om at skabe motivation og handling, hvilket de ikke formåede at gøre (Bilag 4).

Holdning

Som beskrevet tidligere stemte de frivilliges forståelser i høj grad overens med hinanden, hvilket er det samme, der gør sig gældende for deres holdninger. Hertil beskriver flere af de frivillige en af grundende til, at de er glade for netop dette fællesskab, er fordi, de følger sig mere forstået med de andre frivillige end de gør med deres venner og familier. Flere af de frivillige fortæller om, at de selv finder emner som samtykke vigtigt, men fordi det er et emne der kan være mange holdninger til, kan det være decideret ubehageligt at tale med andre om. Når de er sammen med andre frivillige fra Sex

& Samfund skal de ikke argumentere for, hvorfor de mener samtykke er vigtigt, fordi det er den samme holdning alle de frivillige har. Grundet de frivilliges fælles holdninger til den form for holdningsopdelte emner, ser de fællesskabet her, som et frirum.

Zavella (2017) påpeger, at den bedste måde at opnå fælles holdninger i en bevægelse, er gennem skabelsen af fortællinger. På uddannelsesweekenden var der ingen diskussioner om, hvilke holdninger de som gruppe skulle have. Men til gengæld fik de et fællessprog for emnet gennem udviklingen af deres fortællinger, der på den måde skabte en proces for at identificere gruppens fælles holdninger. En holdning der gør sig særligt gældende for de frivillige indenfor emnet om samtykke og grænser er, at ansvaret for grænseoverskridende adfærd ikke skal pålægges den enkelte. I stedet skal ansvaret placeres hos samfundet, der kan tage ansvar ved at sikre seksualundervisning med fokus på lyst, grænser og samtykke på gymnasiale uddannelser. Denne holdning var særlig vigtig for de frivillige at skulle inkorporeres i talen, hvor der ikke skulle peges fingre ad en af hovedpersonerne i fortællingen, men i stedet skulle det vise den gråzone der ofte eksisterer og som de unge skal lære at udvikle et sprog omkring (Bilag 4).

Handling

De personlige fortællinger, der blev skabt under denne lederskabstræning, har til hensigt at blive til konkrete produkter enten i form af videoer til de sociale medier eller taler, der kan holdes for større forsamlinger. Det vigtigste for talerne er, at de skal ud og leve blandt den målgruppe, som kan identificere sig med talens indhold. På den måde vil det ifølge Ganz være muligt at skabe mobilisering og derefter organisering. Derfor er målet med disse personlige fortællinger, at modtagerne bliver frivillige og dermed handler på deres kommunikationsprodukt. I talen bliver der blot nævnt til sidst, at man kan deltage ved at blive frivillig i en af landets fem største byer. På den måde gives modtageren kun en handlemulighed, der er at blive frivillig. Det kunne hertil være relevant at undersøge, om det vil give mening at opstille flere muligheder for at engagere sig i sagen. Porta og Mattoni (2015) og Selina Mudavanhu og Jennifer Radloff (2013) påpeger alle, at det kan være væsentligt at indtænke de sociale og digitale medier, når man engagerer til aktivistisk arbejde. Ved at give handlingsmulighed gennem deltagelse på online medier, giver det deltagerne mulighed for at engagere sig på netop det niveau som de ønsker. På den måde er det muligt at få flere med i sagen, end blot de der ønsker at indgå i bevægelsen. Dog vil Ganz hertil mene, at det i Organizing er alt afgørende, at bevægelse er drevet gennem handlingsfællesskaber og Communities (Bilag 4).

Konstruktionsbevidsthed

Ud over at der i talen er blevet indkodet forståelser, motivations faktorer, holdninger og mulighed for handling, er talen blevet opbygget ud fra Ganz' metode og værktøjer indenfor Storytelling. Jeg vil i dette afsnit fokusere på, hvordan Stines tale, som receptionsanalysen tager udgangspunkt i, er opbygget ud fra *Story of Self*, *Story of Us* og *Story og Now*.

Story of Self

I Stines fortælling beskriver hun en konkret situation med en fyr, der ville med hjem til hende og sove efter en fest, hvortil hun beskriver de følelser og tanker, der var forbundet både inden og efter. Hele talen starter med, at Stine siger "Nu vil jeg invitere jer tilbage til en aften..." (Vimeo, 2022). Dermed sætter Stine settingen for, hvor det hele sker, så modtageren af talen er med hele vejen. Stine fortæller om, at fyren der går i hendes underklasse følger hende hjem og derefter spørger om han må sove hos hende. Hun siger nej, og han spørger igen, hun siger igen nej. De ender med at gå en tur, og efter han har spurgt hende op til flere gange, ender hun med at invitere ham med hjem. De har sex og hun vågner med en underlig følelse dagen efter. Hendes nej havde været til forhandling, hvilket det ikke skulle have været.

Stine beskriver, hvordan hun dengang ønskede at prøve at have sex, som hun beskriver som at "få taget sin mødom". Det var ikke fordi, hun ønskede at have sex med denne fyr, men fordi andre i hendes omgangskreds havde sex, ville hun også gerne prøve det. Dette giver modtageren en fornemmelse af, hvilket sted Stine var i sit liv og hvilken baggrund, der ligger bag den følgende historie. Derudover ligger der eksplicit i fortællingen nogle forestillinger om den kulturelle historie, som sex skal ses i sammenhæng med, hvor sex som social kapital i ungdomslivet, har en stor indvirkning. I fortællingen fremhæves en kultur og en forståelse om, at man skal have haft sin seksuelle debut på et vist tidspunkt, før man er social accepteret. En kultur om, at man ikke vil være den sidste i gruppen til at have sex, hvori der lægger et pres på de unge. Dette pres kan både ses i Stiles fortælling, i forhold til, at fyren kan føle et pres over at skulle præstere og dermed kommer til at presse Stine. Hvortil Stine vælger at sige ja efter gentagende gange at afvise fyren i at have sex, fordi hun faktisk gerne vil have den første gang overstået. På den måde føler de begge et pres, der i sidste ende, kan skabe en grænseoverskridende oplevelse for dem begge. Til dette pres hører sig en stor usikkerhed, da både unge pigers og fyres seksuelle opstart, er stærkt præget af idealer, både om, hvordan ens krop skal se ud og hvor god man er i selve agten, som opstår fra blandt andet medierne og pornofilm (Antropologerne, 2017, 24). Det er netop denne forestilling de frivillige taler ind i og ønsker med talen både at vise,

hvor fjollet det er, at man gerne vil have sex, på baggrund af, at andre har det og samtidig vil de med talen fjerne presset og ansvaret fra de unge.

Antropologen Michael Jackson beskriver i bogen *Politics of Storytelling*, at det er vigtigt at give målgruppen indenfor et givent emne mulighed for, selv at sætte ord på deres oplevelse (2015). I stedet for at man som ofte får et entydigt billede opstillet af medierne, er det relevant at hører fra personer selv, der er involveret (Jackson, 2015, 15). Ved at Stine fortæller om hendes oplevelse, bliver hendes virkelighed og oplevede erfaringer en del af debatten omkring, hvorvidt der skal være seksualundervisning på gymnasierne. På den måde tager Stine del i debatten gennem fortælling om hendes egne oplevede erfaringer (Bilag 4) (Vimio, 2022).

Story of Us

Paul VanDeCarr (2015) beskriver i hans guide om Storytelling and Social Change, at Storytelling bygger på relationer, og der altid skal være to – en der fortæller og en der lytter. På den måde kan der blive skabt Story of Us. I Stines tale kobler hun sin historie op på ungdomskulturen i dag og sætter det i forbindelse med, at unge mennesker, ikke er klædt godt nok på til at tale om lyst og grænser. På den måde forsøger Stine at koble modtagerne, der er mødt op for at strejke for at få seksualundervisning, til at føle de har et fællesskab og står sammen om denne sag og dermed skabes der et "os", da hun tager udgangspunkt i den kultur de er en del af. Hun forsøger at skabe et "os" mellem hende og dem, der kan identificere sig med den kulturelle forståelse hun fremlægger og samtidig dem, der ønsker at gøre op med de negative mønstre, der hersker i ungdomskulturen om, hvornår man skal have sex, hvornår man må sige nej og det pres mange unge føler (Bilag 4), (Vimio, 2022).

Story of Now

I Stines tale fortæller hun om, at forandringen der skal ske er, at der skal være seksualundervisning på gymnasierne. Der er derfor brug for, at flere unge engagerer sig i arbejdet for at sikre det. Til sidst i talen giver Stine modtagerne af talen en konkret handlemulighed ved at invitere dem til at blive frivillig i en af Sex & Samfunds 5 frivilliggrupper. Dog lægger hun ikke op til flere måder, hvorpå man kan blive frivillig, som beskrevet i afsnittet "Handling". På den måde kræver den ene handlemulighed meget af målgruppen, i forhold til, hvis de blot skulle følge nogen på de sociale medier, deltage i en ny strejke eller male et banner. En projektmedarbejder fra Sex & Samfunds frivillig team fortalte, at samme uge som talen blev holdt, kom der 25 ansøgninger om at blive frivillig, hvor der

normalt på en uge er 1-3 ansøgere, hvilket indikerer at talen har skabt mobilisering hos nogen (Bilag 4), (Vimio, 2022).

Delkonklusion

I den ovenstående procesanalyse, har jeg analyseret de frivilliges indkodninger i talen både ud fra deres fælles kulturelle og værdimæssige forståelser samt de værktøjer de har lært, om hvordan man opbygger en tale ifølge Ganz.

Der er i høj grad konsensus blandt de frivillige hos Sex & Samfund om deres holdninger og forståelser. Disse fælles holdninger og forståelse kom i høj grad til udtryk gennem udviklingen af talerne, hvor da sammen talte ind i et fællessprog, som talerne blev opbygget ud fra. En af de holdninger og forståelser, som der både i dialogen mellem de frivillige og dermed også blev indkodet i talen, handler om, at ansvaret ikke skal lægges hos den unge selv, men det er samfundets ansvar, at sikre de unge har et udviklet sprog og får redskaber til at håndtere svære situationer i seksuelle og romantiske relationer. Gennem talen indkoder de frivillige i høj grad deres syn på, at der hersker en ungdomskultur, hvor der er et unødvendigt pres på de unge samtidig med, at de unge ikke lærer om deres egne og andre grænser og lyster og dermed kan agere grænseoverskridende. De frivillige er selv meget motiveret for deres frivillige arbejde, og tænker derfor ikke meget over, hvordan man kan overbevise og motivere andre til at blive frivillige. I stedet bruger de dem selv, og deres egne erfaringer, følelser og oplevelser, både for at skabe identifikation hos målgruppen og på samme tid bruger de det som argument for deres holdninger.

Talen som blev holdt under strejken af Stine, er bygget op ud fra Ganz' Story of Self, Story of Us og Story of Now. I Story of Self bruger Stine sine egne personlige erfaringer, som argument for, at der skal være seksualundervisning på gymnasierne. I hendes Story of Us bygger hun en relation mellem hende selv, sagen og dem der mener, at der skal gøres op med den usunde ungdomskultur, der hersker og at det er samfundets ansvar. Målet med talen er at skabe handling hos målgruppen, hvor Stine som Story of Now inviterer målgruppen til en handlingsmulighed, i form af at blive frivillig.

RECEPTIONS- ANALYSE

Receptionsanalyse

Efter jeg i den ovenstående analyse, har undersøgt de indkodninger, der er i talen, vil jeg i denne analyse undersøge målgruppens afkodninger. I denne analyse vil jeg tage udgangspunkt i de to foretagende fokusgruppeinterviews med gymnasieelever (Bilag 1) (Bilag 2). Analysen er struktureret ud fra Schrøders 5 dimensioner: *forståelse, motivation, konstruktionsbevidsthed, holdning og handling*. Undervejs i analysen vil jeg inddrage Sepstrups 5 træk ved modtageren, for at få et større indblik i målgruppen.

Forståelse

Som det første i denne analyse, vil jeg undersøge informanternes forståelse, både af emnerne samtykke og seksualundervisning og hvordan de afkoder Stines tale og budskabet deri. For at sikre, at jeg opnår et indblik i informanternes egne forståelser af emnet og de ikke er blevet påvirket af talen, valgte jeg under interviewet at stille spørgsmål til deres forståelse af emnet, før jeg viste dem talen. På den måde har jeg forsøgt at opnå viden om informanternes forståelse om emnet generelt, uden de er intenderet af talen.

For at få et indblik i informanternes forståelse, har jeg først undersøgt informanternes livsverden, da deres forståelse i høj grad tager afsæt heraf og for at få et indblik i, hvem informanterne er. Maria starter i interview 2 med at fortælle: *“Jeg hedder Maria og jeg går i 3.g på Christianshavn Gymnasium”* (Bilag 2, l. 6). Fælles for alle informanterne gælder det nemlig, at de går på gymnasie, hvilket var et af mine udvælgelseskriterier og derudover er de alle kvinder i alderen 17-18 år. Ud af de seks informanter, går fem af dem på Christianshavns Gymnasium. Det er kun Nadia, der fortæller at hun går på Gladsaxe Gymnasium, og derfor så strejken online med sine klassekammerater (Bilag 1, l. 5).

Der er stor forskel på, hvor meget de før har engageret sig i aktivistisk og politisk arbejde. Lisa fortæller blandt andet: *“Jeg har lavet ret meget aktivisme, såsom elevråds aktivisme både her på skolen i DGS. Så laver jeg også noget ungdomspolitik, hvor jeg er aktiv i et ungdomsparti og så har jeg lavet forskellige andre små ting også klimaaktivist og meget af det er noget, som jeg laver i mit ungdomsparti”* (Bilag 2, l. 17). Lisa viser hermed stor interesse for det politiske og aktivistiske arbejde, hvor hun selv beskriver, at hun engagerer sig i det både på og udenfor skolen. Ligesom Lisa er Clara også aktiv i at skabe forandring, hun har ikke været med til at arrangere strejken, men fortæller hun før har været engageret i netop den sag: *“Jeg har ikke været med til at arrangere strejken eller noget som sådan. Men jeg synes det er en vildt vigtig sag og har også været engageret i det før”* (Bilag 2, l. 10).

Ved at Clara allerede før har været engageret i sagen om at få seksualundervisning på gymnasierne, viser det, at hun har interesse for området og at hun formentlig også har viden om emnet. Dog fortæller Maria blandt andet, at hun ikke selv engagerer sig på samme måde som de to andre: *“jeg laver ikke rigtig sådan noget aktivistisk. Men jeg synes lige netop den der var mega fed, fordi det er noget jeg selv går meget op i også synes er super fedt”* (Bilag 2, l. 6), hvilket flere af de andre informanter også fortæller. Fælles for alle informanterne er, at de finder både emnet og det aktivistiske arbejde spændende.

Hertil er det væsentligt at påpege den gruppedynamik, der opstod under interviewet, der taler ind i, at man gerne skal være aktivist og udføre aktivistisk arbejde. Hvor Lisa i høj grad fortæller om, hvordan hun i forvejen er engageret, så fortæller Maria, at hun ikke selv laver aktivistisk arbejde, men tilføjer hurtigt, at hun synes det er ”superfedt”. Det kan tolkes som, at Maria grundet gruppedynamikken viser større engagement for emnet, end hvad hun faktisk har. Der bliver altså skabt en konsensus ud fra en snæver definition af, hvad en aktivist faktisk er og hvornår man laver noget aktivistisk. I deres forståelse ligger der, at man skal være frivillig i en bevægelse, før man kan kalde sig for aktivist. Dog vil jeg påpege, at de alle aktivt har valgt at strejke fra deres normale undervisning, for i stedet at modtage seksualundervisning. Dette vil jeg mene, man kan argumentere for, er en aktivistisk handling. Dermed bliver der blandt informanterne skabt en fællesforståelse af, hvornår man er aktivist og ikke er aktivist og dermed opfatter det som meget snævert.

Seksualundervisning

I dette afsnit vil jeg analysere informanternes forståelse af seksualundervisning. Et fællestræk for informanterne er, at de i deres folkeskole har oplevet deres seksualundervisning, som mangelfuld, akavet og stigmatiserende. Nadia fortæller om hendes oplevelse af seksualundervisning fra hendes folkeskoletid:

“Ja, jeg kom også lige til at tænke på min seksualundervisning tilbage i fjerde klasse, hvor vi blev delt op i drenge og piger, hvor man så en film om, hvordan ens krop udviklede sig. Så drengene så ikke noget om piger og pigerne så ikke noget om drengenes krop. Og så kom der en sundhedsplejerske ind og viste os piger tamponer. Men jeg forstår ikke, der er da ikke nogen 11-årige der bruger tamponer, de bruger da bind. Jeg synes det virker lidt mærkeligt. Det skabte også bare et stigma om menstruation, fordi drengene ikke måtte høre om det, og det var den kvindelige lære der gik med os og den mandlige lære der gik med drengene” (Bilag 1, l. 96)

Dette viser, at Nadia har en forståelse af, hvad seksualundervisning i folkeskolen er, som hun er meget tilfreds med. Det at Nadia i snakken om seksualundervisning, forstår det i kontekst med denne forståelse understreger, hvorfor hun gerne vil have en anden form for seksualundervisning. Maria fortæller på samme vis, at hendes seksualundervisning i folkeskolen heller ikke var fyldestgørende og sågar var akavet: *“Jeg tror også at når man siger seksualundervisning så får mange det her billede af en akavet time med sin biologilærer, hvor man skulle komme et kondom på en flamingo penis og det var lidt det”* (Bilag 1, l. 97). Det at informanterne alle husker, deres seksualundervisning på denne måde, kan virke paradoksalt i forhold til, at de nu i gymnasiet gerne vil have mere seksualundervisning. Dog er det også et udtryk for, at de ikke føler sig klædt på fra folkeskolen og dermed ønsker en bedre undervisning og dermed en bedre forståelse af køn, krop og seksualitet.

I stedet for denne dårlige form for seksualundervisning, fortæller Clara, at hun ønsker at gøre op med den forståelse, der er om seksualundervisning: *“Personligt der havde jeg det i hvert fald sådan, at man skulle lidt afmystificere hele begrebet seksualundervisning”* (Bilag 2, l. 90). Samtidig med, at den forståelse der er hos mange om, hvad seksualundervisning er skal ændres, så mener Clara også, at seksualundervisning i højere grad skal handle om de ting, der er omkring sex i stedet for blot at tale om det heteronormative samleje: *“Men også alt det rundt om sex, som vi jo er meget glade for at snakke om med vores omgangskreds. At man jo også. Det er meget bredere og det er faktisk vigtigere end selve sex delen. Det vigtige er, at seksualundervisning ikke bare behøver at handle om sex men også sådan om alt det udenom.”* (Bilag 2, l. 93). I stedet for at opdele eleverne i grupper af drenge og piger, og på den måde kun lære eleverne om deres egen krop, så ønsker Clara, at emnet om køn, krop og seksualitet i højere grad skal afmystificeres. Hendes forståelse af, hvad den seksualundervisning de strejker for, omhandler i højere grad, at samtalen om sex og de omkringliggende emner som grænser, lyster, seksualiteter og kønsidentiteter skal indgå i undervisningen.

Informanterne giver udtryk for, at der er et informationsbehov, når det gælder seksualundervisning. Fælles for alle informanterne er, at de i forvejen faktisk ved meget om seksualundervisning og samtykke og har stærke holdninger til emnet. Selvom de godt ved, at de selv ved meget, så er de opmærksomme på, at det ikke er alle, der har den samme viden som dem, hvortil Maria fortæller: *“Jeg tror også at når man siger seksualundervisning så får mange det her billede af en akavet time med sin biologilære, hvor man skulle komme et kondom på en flamingo penis og det var lidt det”* (Bilag 2, l. 97). Hun fortæller her, at der er mange, der har en opfattelse af, hvad

seksualundervisning er, men mener at undervisningen skal kunne mere end det, mange har oplevet i folkeskolen. Dermed er det ikke yderligere information hvorfor der bør være seksualundervisning på gymnasierne, men i højere grad ønsker de at blive undervist i en bedre seksualundervisning, end de hidtil har fået i folkeskolen. Udover at Stines tale skulle rammesætte, hvorfor det er vigtigt med seksualundervisning og samtykke, så var ønsket med talen også at gøre opmærksom på muligheden for at blive frivillig hos Sex & Samfund. Hertil fortæller Luna om, at hun ikke selv har overvejet at blive frivillig hos Sex & Samfund, fordi hun ikke vidste, at det var en mulighed: *“Måske ikke lige i Sex & Samfund, fordi jeg ved ikke om man kan være frivillig der”* (Bilag 1, 182). Dermed er der et klart behov for at kende til muligheden for at engagere sig som frivillig.

Samtykke

Under begge interviews spurgte jeg informanterne om, hvad det første de tænkte på var, når jeg sagde ordet samtykke. Hertil blev der først talt om, at det er et emne, der er blevet talt meget om i den offentlige debat, hvortil Luna fortæller: *“Ja, altså det er jo noget som har været meget oppe i medierne og det er måske også fordi det for nogen er lidt mere abstrakt. Men det er jo også meget nyt og er blevet meget aktuelt”* (Bilag 1, l. 59). Luna fortæller i dette citat både, at det er nyt og aktuelt i medierne, men på samme tid, at det også er et begreb, der kan virke abstrakt for nogen. Samtidig fortæller Luna om, at hendes oplevelse er, at det har hjulpet, at samtykke er blevet italesat og det er positivt, at det bliver drøftet åbent hos folk: *“Men jeg tror virkelig, at det har hjulpet, det her med at få et fokus på det og tale med folk om det, hvis nogen har været i tvivl om, hvad det handler om”* (Bilag 1, l. 63).

Udover, at det er et emne, der er blevet debatteret meget i medier, så har flere af informanterne nogle klare forståelser af, hvad samtykke betyder. I interview 2, starter Lisa med at fortælle: *“Jamen altså jeg vil sige, at det er når man har lyst. Og der ikke er noget modstand”*, hvortil Clara fortsætter: *“Ja og respekt, det er også vigtigt”*, hvilket Lisa tilkendegiver, hun også finder vigtigt (Bilag 2, l. 84). De mener dermed begge, at samtykke handler om gensidig lyst og respekt, hvilket Maria opsamler ved at sige: *“Og forstå hinandens grænser og lyster og alle de her ting der gør det til en god oplevelse”* (Bilag 2, l. 89). På den måde taler de tre informanter i interview 2 ind i den samme forståelse af, hvad samtykke er. Der opstod i denne snak hurtigt en dynamik af, hvilken retning snakken skulle gå, efter den første fortalte sin fortolkning, hvorefter de andre to blot understøtter dette. Hvorvidt det for de to sidste, der kommenterer på det, ville være netop det, de havde udtrykt, hvis de ikke havde hørt en anden omtale emnet først, er hertil uvist.

I Interview 1, fortæller Nadia: *“Så er der jo nogen, der går ud og siger om vi så skal have kontrakter og sådan noget, og det er jo ligesom ikke det, som det handler om vel. Det handler om, at folk er komfortable i de situationer, som de befinder sig i”* (Bilag 1, l. 81). Nadia beskriver her, hvordan nogen i samfundet forstår samtykke som et meget komplekst emne, men fortæller, at hun forstår det som, at det handler om at være komfortabel i en given situation. Hun kommer i citatet med eksemplet om, at nogle mennesker tror, at man skal udfylde en kontrakt, før man har fået et samtykke, hvilket er et af de elementer, der er blevet debatteret meget i medierne.

Talen

Efter informanterne genså talen under interviewet, beskrev de alle, at de synes talen både var rørende og meget relevant. Clara fortæller, at Stines tale er et *“klassisk eksempel med et misforstået samtykke”* (Bilag 2, l. 116). Det viser, at hendes forståelse stemmer overens med den indkodede forståelse, de frivillige på uddannelsesweekenden har indtænkt. Hun tilføjer at *“Han bliver jo ved med at spørge og ved med at spørge og de går en tur. Og det er den klassiske, det er der man ikke lægger mærke til det. Men det er ikke altid, det er en sød. Det er også sådan en grå zone”* (Bilag 2, l. 116). Clara fortæller her, at hun forstår talens budskab som, at man ikke altid selv lægger mærke til, hvor ens grænser går til i en given situation og at det ofte kan være en gråzone, hvor det er svært at vide, hvad der er rigtigt og forkert. Maria fortæller også om, at bare fordi Stine ender med at sige ja til sidst, så er hendes 5 foregående gange, hvor hun har sagt nej ikke blevet respekteret:

“Ja, fordi så har hun til sidst bare sådan sagt, jo okay så gør vi det. Men der har været mange gange, hvor hun har sagt nej tak. Og det er jo der vi også skal forstå at samtykke ikke bare er noget et ja, det kan også være, hvis du har sagt nej 5 gange før du siger ja, så er det jo fordi, at du føler dig presset til det eller du er kommet ud i en situation, hvor du ikke helt ved, hvordan du skal reagere” (Bilag 2, l. 123).

Maria fortæller i citatet, at hun forstår det som, at Stine er blevet presset ud i en situation, hvor hun ikke ved, hvad hun skal gøre og dermed ender med at sige ja, uden hun egentlig havde lyst. Hun mener derfor ikke, at Stine har givet sit samtykke, da det først sker efter, hun flere gange er blevet presset til at sige ja.

Senere i interviewet, fortæller Maria: *“Det handler jo også om at lytte til sig selv, og det er jo noget man skal lære at gøre. Hun siger jo også selv, at det ikke er noget der står til forhandling, men det gjorde det jo så alligevel”* (Bilag 2, l. 128). Her beskriver Maria, at hendes oplevelse af episoden

er, at man skal lytte til sig selv, hvilket hun giver Stine ret i, er noget man skal lære at kunne og kobler det dermed sammen med Stines budskab om, at der skal være seksualundervisning på gymnasierne, hvor man taler om grænser og lyst.

Motivation

Under dimensionen motivation, vil jeg her undersøge informanternes motivation både for selve talen og hvorvidt det, at samtykke bliver fortalt, som en personlig fortælling er en form, der skaber motivation hos dem.

For at et medieprodukt og emne er motiverende, er det væsentligt at undersøge, hvorvidt emnet opfattes som relevant for målgruppen. Samlet set, så udtrykker alle informanterne, at de synes, at det er vigtigt med seksualundervisning og synes at strejken var relevant. Nadia beskriver blandt andet: *“Altså jeg tænker at det er vigtigt at få seksualundervisning på gymnasierne, da det jo er der, at mange har deres seksuelle debut og derfor godt kunne have brug for det”* (Bilag 1, l. 38). Her argumenterer Nadia for, at hun synes det er vigtigt at have seksualundervisning på gymnasierne, hvilket viser, at hun finder emnet relevant. Maria beskriver også, at efter den samtykkebaserede voldtægtsbestemmelse, finder hun det relevant at lære om, hvad samtykke er: *“Nu hvor loven er kommet, så er det vigtigt at lære at forstå, hvordan den virker og hvad samtykke er”* (Bilag 2, 81). Og til spørgsmålet om, hvorvidt hun kan genkende noget fra Stines tale fortæller hun: *“Ja, helt klart. Jeg synes det er egentlig en historie man har hørt før. Altså hvor han bare bliver ved med at spørge og man så føler sig presset til noget”* (Bilag 2, l. 154). Hvilket flere af de andre informanter tilslutter sig. Der er ingen af informanterne, der giver udtryk for, at de ikke synes, der skal være seksualundervisning med fokus på samtykke og selvom det ikke var alle, der kunne se sig selv i Stines tale, så kendte alle nogen, der har stået i en lignende situation og fandt talen god og relevant.

Luna fortæller, at der i starten af strejken, havde været meget fokus på tal og fakta, så det derfor var godt, at der kom denne personlige fortælling: *“Men der var en del fakta i starten af strejken og med historien, der ved man i starten ikke hvilken vej den går hen. Man når lige at tænke, at det endte fint, men så endte det faktisk ikke fint alligevel”* (Bilag 1, l. 135). Samtidig med, at det var godt, at der kom en personlig fortælling frem for fakta, så var det også en spændende fortælling, da man ikke fra start ved, hvordan den vil ende. Samtidig fortæller Luna, at fortællingen henvendte sig til målgruppen, som gjorde, at de kunne identificere sig med fortællingen: *“Det var en virkelig nuanceret historie, og det var jo om vores aldersgruppe, så jeg tror der er mange, der sidder tilbage med en følelse af, at*

det kender de godt eller det kender de nogen der har prøvet” (Bilag 1, l. 137). Det at målgruppen har følt, at de kunne identificere sig med fortællingen, har kunne medføre en større motivation hos dem. Ligesom Luna, fortæller Nadia også, at hun kunne identificere sig med fortællingen og at den appellerede til hendes følelser: *“Ja, det appellerede jo til folks følelser. Enten så kender man en, der har stået i den situation eller så har man selv. Man kunne bedre sætte sig ind i det, og ved at det var på et personligt plan”* (Bilag 1, l. 130). Hun beskriver det, som en nærværende oplevelse at kunne sætte sig i fortællerens sted, fordi det var en personlig historie. Derudover tilføjer Nadia, at det også gjorde en forskel, at fortællingen havde en større effekt, fordi man var i samme rum og ikke så den på sin telefon eller lignende: *“det gjorde større indtryk end, hvis det var til, der kom op på en skærm eller lign. Så det tror jeg var meget godt og meget sundt”* (Bilag 1, l. 132)

Under interviewene stillede jeg informanterne spørgsmål om, hvorvidt de tror, at de ville have set videoen, hvis den samme fortælling havde været i deres feed på et socialt medie. Til det svarede Nadia: *“Ja, det ville jeg jo nok, hvis jeg kender mig selv. Det plejer at være den slags jeg stopper op ved og lytter til”* (Bilag 1, l. 146). Så selvom Nadia fortæller, at det gjorde noget særligt, at man var der fysisk til stede, hvor talen blev holdt, så mener hun stadig, at fortællingen ville have potentiale for, at hun ville se den på et socialt medie. Efter Nadia fortæller dette, fortsætter Dicte med at sige: *“Ja, det tror jeg også. Også det med, at det er en personlig fortælling og det ikke bare er en samtykke reklame, men man i stedet høre enten fra en pige eller dreng fortælle, hvor det er noget man kan relatere sig til, og uden det bliver for hårdt eller for mørkt at høre”* (Bilag 1, l. 148). Dicte mener dermed også, at hun vil stoppe op og se videoen, hvis den dukkede op i hendes feed. Dog fortæller hun også om, at selvom det er vigtigt, at en video kan røre en emotionelt, så skal der også være en balance for, at det ikke bliver for meget: *“Det er godt, at det rør en, men det skal ikke blive en for voldsom fortælling, hvor man sidder tilbage og føler, wow det der knuser mit hjerte. Men at det er noget, som man kan have med i baghovedet i længere tid og tænke over”* (Bilag 1, l. 150). Hun uddyber dette med at fortælle om en specifik kampagne video, som hun særligt husker, hvor hun blev i dårligt humør efterfølgende, hvilket hun ikke synes, en video skal kunne gøre. Dette gør sig særligt gældende, når det er annoncerede videoer, hvor man ikke selv kan bestemme, hvad der kommer frem i ens feed. Hvis den type video kommer frem hos Dicte, ville hun vælge at scrolle videre, så hun ikke kommer i dårligt humør i længere tid (Bilag 1, l. 154). Hun fortæller dog, at det er godt med den personlige fortælling, og fortællingen godt må skabe stof til eftertanke: *“Men det her med, at det er en fortælling, der er lidt mere let og mere positiv, men samtidig giver en tanke om, at det er faktisk noget som jeg bør tænke noget mere over. Uden at det nærmest er med til at ødelægge mit humør.*

Men ja, det er vigtigt at få en person og et ansigt på til at fortælle sin historie” (Bilag 1, l. 156). For at Dicte vælger at se en video færdigt, er det altså vigtigt, at der er fokus med det personlige og indholdet gerne må få en til at tænke over det.

Maria fortæller på samme måde som Dicte, at en personlig fortælling virker godt for hende. Hun tilføjer også, hvorfor hun tror, at det virker særligt godt for netop deres målgruppe:

“Jeg synes at det virker ekstremt godt. Fordi især hos folk på vores alder er der brug for nogen der bare er hudløst ærlige og fortæller, at det her er faktisk sket i mit liv. Og vores generation er meget mere omfavnede om personlige oplevelser, hvor de ældre er mere sådan, at man skal ikke dele for meget ud og man skal holde det for sig selv. Hvor jeg bare tænker, hvorfor, hvorfor ikke bare tale sammen om det? Det er jo lige præcis når vi taler sammen om det, at det bliver normaliseret.” (Bilag 2, l. 168)

Maria fortæller i citatet, at det er særligt for hendes målgruppe, at de er mere ærlige og både deler mere og er mere åbne for at lytte til de dybtføjte historier, i modsætning til den ældre generation. Hun beskriver, at de i den ældre generation er mere lukkede og holder deres følelser for dem selv. Dog finder Maria det vigtigt at kunne være åben og tale sammen om de svære ting og tilføjer, at det for hende også er vejen frem, for at normaliserer nogen af disse emner. For Maria er der derfor ligesom hos Dicte en motivation for at se indhold, der viser sårbarhed gennem en personlig fortælling.

Udover at den personlige fortælling skaber motivation, for at se indhold, fortæller Clara også om, at for hende er seksualundervisning noget, som hun går meget op i og har arbejdet med i længere tid: *“Ja, seksualundervisning er noget jeg har interesseret mig for og kæmpet for siden jeg gik i 8. eller 9. klasse, det er noget jeg har arbejdet med gennem gymnasiet og det ved jeg, at jeg skal blive ved med. Det er sådan lidt et hjertebrast” (Bilag 2, l. 247).* Det er altså et emne, som hun har haft motivation for at udføre arbejde inden for, både i sine sene folkeskole år og nu også gør i hendes gymnasietid. Der er stor forskel på, om informanterne selv laver konkret arbejde inden for seksualundervisning, men fælles for dem er, at de alle gerne vil høre mere om det og har dermed motivation for emnet.

Informanterne føler sig motiveret af flere forskellige elementer. Dels bliver de motiveret af emnet, fordi de ønsker, at der skal være seksualundervisning med fokus på samtykke på gymnasierne og dels er de motiveret af talen, da de kunne identificere sig med den personlige fortælling. Udover at de mere overordnet er motiveret af emnet, så er der nogle forskellige elementer, som de i særlig grad

lægger fokus på. De finder talen særligt motiverende, da fortællingen handler om grænser, der placerer sig i en gråzone, som Clara eksempelvis beskriver det (Bilag 2, l. 118). Flere af informanterne finder det særlig relevant at lære om grænser og lyst fordi, der ofte kan opstå situationer, hvor det ikke er klart, hvad der er rigtigt og forkert. Samtidig med det beskriver flere af informanterne også, hvordan det at stå ved sig selv og sine egne grænser er vigtigt. Dette giver de til udtryk som følge af talen, hvor Stine fortæller om, at hun efter at have sagt nej flere gange endte med at sige ja. Informanterne er hertil meget enige om, at det aldrig bør være til forhandling, som Maria beskriver det (Bilag 2, l. 129) og man derfor bør stå ved det man vil og ikke vil. Derfor er det særligt disse emner indenfor seksualundervisning og samtykke, som informanterne virker motiverede og engageret af. Formålet er dog, at de skal motiveres til at blive frivillige, hvilket ingen af dem fortæller. De bliver i højere grad motiveret til at opsøge mere viden og opretholde deres interesser for området. Spørgsmålet hertil er i højere grad, om de bliver motiveret til at indgå i arbejdet, hvilket jeg vil undersøge nærmere under dimensionen "handling".

Konstruktionsbevidsthed

I dette afsnit vil jeg undersøge informanternes konstruktionsbevidsthed. Jeg vil både analysere informanternes svar på, hvad omgivelserne de var i under talen havde af betydning samt hvilke virkemidler de har lagt mærke til.

Selve strejken fandt sted i kantinen på Christianshavns Gymnasium, hvor der var en stor samling af elever fra hele gymnasiet. Luna fortæller om sin oplevelse af at være til stede i dette rum, hvor Louise Kjølsten, startede med at fortælle om, hvorfor seksualundervisning og samtykke er særlig vigtigt for hende:

“Ja, altså jeg tænker også på Louise. Også fordi der er noget, der tydeligvis rørte hende som person og hun blev følelsesladet. Det var også lige i starten tror jeg og det gjorde at man følte, at her må man godt komme med sine historier. Det skabte sådan en form for safe space og det virkede meget reelt. Det føltes virkelig rart” (Bilag 1, l. 27).

Luna fortæller i citatet, at fordi Louise Kjølsten fra start viste, at man i dette rum godt må vise følelser og fortælle sine sårbare historier, medførte det, at det blev et trygt rum at befinde sig i. Luna beskriver det endda som, at det skabte en form for safe space, som for hende føltes rart. Det at der fra start blev gjort klart, at dette var et sted, hvor der var plads til følelser og åbenhed, har været vigtigt inden Stine

skulle fortælle hendes fortælling. Da Stine senere i arrangementet holder sin tale, er der allerede lagt op til, at der er plads til netop den type fortælling, hvilket formentlig har været en væsentlig faktor for, at fortællingen blev taget så godt imod.

Fem af informanter var til stede på Christianshavns Gymnasium, hvorimod Nadia var til stede på Gladsaxe Gymnasium og sad i et klasselokale sammen med nogle af hendes klassekammerater, hvor de så arrangementet blive streamet på storskærm. Hun beskriver: *“Altså jeg husker bare at side i et fællesskab med veninder og venner og kunne følge med i det og så samtidig, kunne man have en samtale kørende ved siden af, sådan internt, hvor vi også kunne diskutere frem og tilbage med holdninger”* (Bilag x, l. 32). Her sad de sammen i det, som hun beskriver som et “fællesskab”, hvor de i højere grad end på Christianshavns Gymnasium, havde mulighed for at diskutere, det der foregik undervejs. Selvom hun ikke siger, at de sad i et trygt rum, så indikerer det, at hun fortæller, det var et fællesskab, at det var et rart og trygt rum at være til stede i. Samtidig havde de mulighed for, at kunne tale med hinanden undervejs og høre, hvad hinanden gjorde sig af tanker. I denne situation, har det været vigtigt, at alle har engageret sig i strejken, som de fulgte med i online, for at de kunne få det fulde udbytte. Hvis der var blevet lavet sjov og nogen havde været useriøse omkring arrangementet, ville det være svært at få det samme ud af de personlige og følsomme fortællinger.

I forhold til den personlige fortælling, beskriver Clara, hvordan hun har lært, at det er en af de mest effektive kommunikationsformer: *“Som jeg har lært til tonsvis af debat og taler kurser osv. er, at den personlige historie er en af de mest effektive måder at komme ud til nogen og få nogen til at lytte til, hvad du har at sige. Og også engagere sig i at høre. Og effektivt ved at man føler sig knyttet til dem, fordi man ikke kan ignorere en personlig historie”* (Bilag 2, l. 173). Clara viser her, at hun har en forståelse af, hvilke greb der virker, når man skal kommunikere ud til nogen. Hun har været på kurser, hvor hun har lært om de forskellige teknikker, og hvordan det i højere grad engagerer og skaber et bånd mellem en taler og målgruppen, ved at bruge personlige fortællinger. Hun ved dermed godt, at det er nogen greb, der er blevet brugt i denne situation, for at få det største udbytte.

Informanterne fortæller om deres informationsomkostning, at de alle selv havde valgt at deltage i strejken. Nogen havde fri fra undervisning, og brugte dermed deres fritid på det mens andre strejkede og dermed nedlagde deres undervisning for at deltage. I og med at de var mange om det, var det både nemt og sjovt. Nadia, der var den eneste af informanterne, der så med online beskriver, at de var mange sammen om det, som var positivt for hende: *“Det var næsten hele min klasse der strejkede og der var ret mange fra min skole, der også gjorde det. Så det var superfedt”* (Bilag 1, l. 5). Flere af

informanterne, der var til stede på Christianshavns Gymnasium under strejken, fortæller at det gav en gejst at være mange samlet og Luna fortæller *“Ja, vi sad egentlig på forreste række. Det var vildt fedt”* (Bilag 1, l. 2). Men selvom det var *“fedt”*, så har det krævet, at de skulle være et bestemt sted på et bestemt tidspunkt og nogle af dem, har endda selv været med til at skabe arrangementet.

Holdning

I følgende afsnit, vil jeg undersøge, hvilke holdninger informanterne har til seksualundervisning, samtykke og Stines tale som kommunikationsprodukt.

Seksualundervisning og samtykke

I dette afsnit vil jeg analysere, hvilke holdninger informanterne har til seksualundervisning og samtykke. Nadia fortæller, at hun synes det er vigtigt, at der kommer seksualundervisning på gymnasierne: *“Altså jeg tænker, at det er vigtigt at få seksualundervisning på gymnasierne, da det jo er der, at mange har deres seksuelle debut og derfor godt kunne have brug for det. Også bare det, at have et miljø, hvor man kan tale om tingene på en sikker måde”* (Bilag 1, l. 38). Nadia beskriver her, at fordi mange har deres seksuelle debut i gymnasietiden, så er det oplagt, at der skal være seksualundervisning på gymnasiale uddannelser. Tilmed fortæller hun, at der er mange, der kunne have brug for det. At i stedet for, at unge mennesker skal søge råd og vejledning online, så vil det være sundt, hvis man kunne tale sammen om tingene, som hun beskriver *“på en sikker måde”*. Maria fortæller ligeledes om, at det giver mening at tale om sex, netop når mange starter med at udforske det: *“Der er et hovedargument om, at man går i gymnasier når man er omkring de 16 år og det er også der, hvor man har sin seksuelle debut. Og det giver god mening at man lærer om sex og grænser mens man har det”* (Bilag 1, l. 74). Hun tilføjer her, at hun mener, at det i forbindelse med at have undervisning om sex, er væsentlig at lære om grænser.

Udover, at seksualundervisning vil kunne starte en sund og sikker dialog om sex, så tilføjer Dicte også, at hun mener, at der er andre emner, der vil være relevante at have med i seksualundervisningen:

“For også lige at tilføje til noget af det som Nadia hun sagde, så ville det nok også have stor påvirkning i forhold til folks syn på identiteter også fordi at seksualundervisning er jo en ting men også at kunne udforske sin egen identitet og hvad man identificerer sig som og det passer sammen, også

fordi den viden får man ikke rigtig nogen andre steder, så det ville have været en virkelig god mulighed for at man ligesom kunne få det frirum til at kunne snakke om sådan ting” (Bilag 1, l. 43).

Hun fortæller i citatet om, at det også er væsentligt at have en dialog om kønsidentiteter, og få mulighed for at tilegne sig viden om andet end blot det seksuelle. Hun mener ikke, at der lige nu er nogen steder, hvor der er rum for at tale om det og derfor mener Dicte, at seksualundervisningen vil være et oplagt sted. Udover kønsidentiteter, så mener Dicte også, at der er behov for at gøre op med det, som hun kalder for “toxic maskulinitet”, som hun beskriver således: *“Også fordi, at det ville virkelig hjælpe på toxic maskulinitet, det er jo et emne, der har været ret meget oppe og jeg tror det ville hjælpe på de stereotyper, som vi har i vores samfund generelt, altså hvis det blev aktuelt ting til når man er et nogenlunde dannet menneske som man er i gymnasiet”* (Bilag 1, l. 48). Hun mener altså, at der hersker nogle stereotyper i vores samfund, der også bør blive sat fokus på i seksualundervisningen. Tilmed mener hun, at når man går i gymnasiet, er man klar til at tage nogen af disse snakke, da gymnasieelever er “nogenlunde dannede mennesker”. Nadia tilføjer hertil også, at man i gymnasietiden har en alder, hvor mange udforsker deres identitet, kønsidentitet og seksualitet, hvor mange kan føle sig alene i det, og derfor vil det være godt, hvis disse emner også kunne blive omfavnet i undervisning på gymnasiet (Bilag 1, l. 52).

Udover at lære om kønsidentiteter, seksualiteter og så videre, så mener Maria også, at det er vigtigt at lære om normkritik og kunne skabe et trygt rum til at tale om samtykke: *“det er vigtigt det er normkritisk og inkluderende, så det ligesom også tager hånd om forskellige seksualiteter og kønsidentiteter, fordi det måske ikke er noget man lære så meget om i folkeskolen”* (Bilag 2, l. 74). For Maria er det altså vigtigt, at man har undervisning om forskellighed og hvordan man kan være inkluderende og accepterende. Derudover beskriver Maria også, at efter der er blevet vedtaget en samtykkebaseret voldtægtsbestemmelse, så er det vigtigt, at man også bliver undervist i det, for ellers kan det være lige meget, at vi har selve lovgivningen:

”Det er også vigtigt at have et åbent rum til at tale om sårbarhed og sådan med den nye samtykkelov (...) det er også vigtigt, at unge lære om, hvad samtykke er for ellers så opnår man ikke noget med den. Nu hvor loven er kommet, så er det vigtigt at lære at forstå, hvordan den virker og hvad samtykke er” (Bilag 2, l. 76).

Maria mener altså, at det er væsentligt, at unge lærer om samtykke for, at det bliver udlevet i samfundet. Samtidig fortæller hun, at fordi samtykke kan være et sårbart emne, så er det vigtigt, at der er rum for at tale om det, hvilket hun mener, der skal skabes i seksualundervisning.

Dicte fortæller også, at det er vigtigt at unge lærer om samtykke, da der ellers er nogen, der kan komme til at gøre noget grænseoverskridende ved en anden, uden de er bevidste om det: *“Også fordi der er et stigma, og hvis vi ikke lære hvad samtykke er, så forstår vi ikke hvad samtykkeloven er heller, så kan det være man gør noget grænseoverskridende overfor nogen, fordi man bare ikke har lært om det og ikke ved, hvad man skal gøre”* (Bilag 1, l. 117). På den måde viser Dikte, at hun ikke mener, at ansvaret ligger hos den enkelte, men at der er et fælles ansvar for, at det er vigtigt at lære unge mennesker om samtykke, for at de har redskaber til at vide, hvornår noget er grænseoverskridende. Hun fortæller dermed, at hvis man ikke har lært om samtykke, så er der større risiko for, at man kan blive dømt ud fra den nye lovgivning om mangel på samtykke. Denne afkodning af talens budskab er i overensstemmelse med Sex & Samfunds frivilliges indkodning i talen. De frivillige lagde netop vægt på, at ansvaret om grænseoverskridende adfærd skal lægge hos samfundet, der har ansvar for at uddanne unge mennesker i lyst og grænser.

Stines tale

I det følgende vil jeg analysere, hvilke holdninger informanterne har til Stines tale. Nadia fortæller om, at hun synes det var et vigtigt emne Stine havde fokus på i hendes tale og er enig med de perspektiver hun fremførte om blandt andet grænser: *“Altså jeg synes, at det er utrolig vigtigt det hun sagde. (...) Og jeg tænker egentlig at hun har ret i, at det er fordi vi mangler at snakke om grænser og sådan”* (Bilag 1, l. 107). Det viser her, at Nadia særligt lægger mærke til, at Stine fortæller om, at det er vigtigt at kende til egne grænser, som Nina er enig i: *“Jeg tænker jo, at det er vigtigt at man gennem hele livet kender sine grænser og kan stå op for sig selv”* (Bilag 1, l. 110).

Ligesom Nina synes Lisa også, at det er en god og vigtig tale. Lisa lægger vægt på, at grunden til hun særligt synes, at det var en god tale var, at hendes personlige fortælling blev koblet sammen med emnet om seksualundervisning:

“Ja, jeg synes også virkelig det var fint der til sidst, hvordan det bliver sammenkoblet til seksualundervisning og hvorfor det er så vigtigt at have en værktøjskasse eller et ordforråd eller en rumlighed overfor, at jeg godt må sige nej og det ikke behøver være nu og stå ved, hvordan jeg har det.

Meget god og meget personlig tale og meget fin at koble det til seksualundervisning” (Bilag 2, l. 178).

Nina viser her, at hun er enig med Stine i, at der både mangler et sprog og værktøjer til, hvordan man kan håndtere forskellige situationer. I citatet viser hun, at hun finder det relevant og godt, at hendes personlige tale, bliver koblet sammen med seksualundervisning. Dette viser, at koblingen mellem Stines Story of Self, på en god måde bliver koblet sammen med Story of Us, hvilket for de frivillige var hensigten. Derudover mener hun også, at det er vigtigt at stå ved sine egne grænser og ikke lade ens “nej” blive sat til forhandling.

Dicte beskriver på samme måde, at hun også synes, at talen var vigtig og relevant. Hun fortæller sågar, at hun kan huske, at hun under Stines tale fik tårer i øjnene:

Nu havde jeg faktisk lige glemt den tale, men nu hvor jeg ser den, kan jeg huske at det var en af de ting på dagen, som der virkelig rørte mig. Og jeg kan huske, at jeg faktisk sad og fik tårer i øjnene. Også fordi i den situation, så er det jo faktisk ingens skyld. Ofte vil man bebrejde drengen og skylde skylden over på ham, hvilket jeg også synes, der faktisk er god grund til, vil jeg lige sige, men i det her eksempel viste det bare virkelig, hvorfor det var, at vi strejkede for det som vi gjorde (Bilag 1, l. 112)

Dicte mener her, at det er vigtigt at huske på, at det der skete i fortællingen, ikke er nogens skyld. Selvom Dikte forklarer, at det er vigtigt, at man ikke bare giver fyren i sådan en situation skylden, så kommer hun med en bemærkning om, at hun synes, der er god grund til, at man ofte giver fyren skylden. Derfor bliver hendes holdning tvetydig, i det hun både fortæller, at det ikke er nogen skyld men samtidig, at der for hende at se er en god grund til, at man går ud fra, at det er fyrens skyld. Denne holdning om, at det som ofte er med god grund, at man pålægger skylden hos fyren i en relation, afviger fra talens indkodning om, at det ikke er den enkeltes skyld og ansvar, men det i stedet er samfundet, der skal stå til ansvar for, at de unge er uddannet i lyst og grænser. Dog kan Dikte godt se indkodningen om, at man ikke bør give nogen skylden, som hun synes er en væsentlig betragtning. Så selvom Dikte måske tidligere har haft en opfattelse af, at det normalvis er fyrens skyld, så tolker hun indkodningen efter hensigten og opnår dermed et måske nyt perspektiv for hende.

Informationsværdien for samtlige informanter synes høj. De viser alle forståelse og køber sig ind i hele præmissen for talen. Nadia beskriver, at det både er en vigtig tale og hun kan relatere sig til

fortællingen: *“Altså jeg synes, at det er utrolig vigtigt det hun sagde. Og jeg tænker, at hendes historie for mange er meget relaterbar og mange har stået i den situation før. Og jeg tænker egentlig at hun har ret i, at det er fordi vi mangler at snakke om grænser og sådan”* (Bilag 1, l. 107). Tilmed fortæller Nadia i citatet, at hun giver taleren Stine ret i, at der ikke bliver talt nok om grænser med mere. Dikte fortæller også, at netop denne tale rørte hende emotionelt: *“kan jeg huske at det var en af de ting på dagen som der virkelig rørte mig. Og jeg kan huske at jeg faktisk sad og fik tårer i øjnene”* (Bilag 1, l. 113). Informanterne viste i høj grad, at de både fandt emnet relevant, talen som formidlingsmetode god og både forstod budskabet, var enige langt størstedelen af budskabet og opfattede talen som troværdig.

Handling

Ved den sidste dimension, handling, vil jeg nu undersøge, hvorvidt informanterne enten har eller vil engagere sig, efter de har været med til strejken og hørt Stines tale.

Fælles for alle informanterne i interview 1 var, at de alle fandt det spændende med frivilligt arbejde, men at de ikke har tid til det. Dikte fortæller blandt andet, at hun ikke har tænkt på at blive frivillig på grund af manglende tid og de begrænsninger Corona har haft: *“Det ved jeg ikke, jeg tror måske at jeg ikke har haft det så meget i tankerne. Både pga. der har været meget i 2. g og så også Corona og sådan noget. Så der har ikke lige været tid”* (Bilag 1, l. 182). Dikte fortæller, at grunden til, at hun ikke har tænkt over at blive frivillig, er fordi hun ikke har haft tid. Dog tilføjer hun, at hun sidste jul overvejede at blive frivillig hos ældre ensomme mennesker. Dette var mest fordi, at det ikke var krævende af hende og fordi det var over en kort periode. Det virker derfor til, at det at forpligte sig til at være frivillig over en længere periode, kan afskrække hende, fra at engagere sig.

Luna fortæller, at hun ikke er frivillig, men har hun har overvejet det. Hun fortæller, at hun ikke vidste, at man kunne være frivillig hos Sex & Samfund, og det er grunden til, at hun ikke har undersøgt det nærmere: *“Jeg har ikke, men har faktisk overvejet. Måske ikke lige i Sex & Samfund, fordi jeg ved ikke om man kan være frivillig der”* (Bilag 1, l. 182). Luna tilføjer, at hun har haft travlt i gymnasiet og at det både for hende og andre handler om tid, ligesom Dikte fortalte: *“Men i hvert fald har der været ret presset i 2. g. For mange handler det nok om, at man ikke prioriterer det, fordi man ikke har ordentlig med tid”* (Bilag 1, l. 184). Hun fortæller her selv, at det handler om, at hun ikke vælger at prioritere frivilligt arbejde i hendes travle hverdag. Dog beskriver hun også, at hun synes arbejdet virker spændende og hun gerne ville være med, hvis bare hun havde mere tid: *“Men jeg synes*

det er vildt fedt og vildt vigtigt med sådanne organisationer, der har brug for frivillige og hvor man kan være frivillig. Så hvis jeg havde mere tid, så ville jeg vildt gerne” (Bilag 1, l. 186). Det samme gør sig gældende for Nadia, der fortæller: *“Ja, for mig har det handlet om mangel på overskud”* (Bilag 1, l. 221). For Nadia handler det ikke om, at hun ikke har lyst til at engagere sig frivilligt, men det handler udelukkende om tid og overskud.

På den måde opstod der endnu engang en dynamik under interviewet, der gjorde, at informanterne talte ind i de samme argumenter. Efter den første fortæller om begrænsninger grundet Corona og efterfølgende tilføjer aspektets med tid, er de andre hurtige til at tale med ind i, at de har for travlt og derfor ikke har tid. En undren for mig er, om de faktisk alle sammen har lyst til at være frivillige, eller om der gennem gruppedynamikken opstår en forståelse, som er nemmest selv at tale ind i. Det kan måske virke bedre at sige, at man ikke har tid, fremfor at sige, at man ikke vil prioritere det over andet i sin hverdag eller at man egentlig bare ikke har lyst. Samtidig er en refleksion hertil, at ved informanterne har kendskab til, at jeg som interviewer ønsker at få kendskab til, hvorvidt man ud fra talen ønsker at blive frivillig, kan det medføre, at de tror det rigtige svar er, at de gerne vil være frivillig.

Ligesom Luna, fortæller Dicte også om, at hun ikke vidste, at man kan være frivillig hos Sex & Samfund og kommer derfor med inputs til, hvordan flere kan få kendskab til det: *“Det jeg også tænker, der kunne øge det, ville være sociale medie kampagner, hvor man ligesom får åbnet mere op om, hvad det er at være frivillig. For nu kan du se, når jeg ikke vidste før strejken, at man sådan bare kunne blive frivillig. Så måske få det promoveret mere ud og fortalt, hvad det er”* (Bilag 1, l. 117). Da Dicte fortæller dette, skaber hun en indikation om, at hun faktisk gerne ville have vidst, at der er mulighed for at blive frivillig. Det er en væsentlig faktor, at man skal kende til muligheden, før man kan melde sig til at blive frivillig.

En anden faktor, som flere af informanterne nævner er, at de lægger stor vægt på det sociale og fællesskabet, hvis de skal være frivillige et sted. Luna fortæller om, at der på deres skole lige nu er nogle FN-ambassadører, der laver deres frivillige arbejde alene. Det er ikke noget, som hun kan se sig selv i, da det er vigtigt for hende at være sammen med andre og gerne sine venner om arbejdet: *“Så for mig vil det være vigtigt, at jeg gjorde det sammen med nogle venner. Især at man ikke vil stå helt alene med ansvaret”* (Bilag 1, l. 211). Det handler for Luna både om, at hun gerne vil have det sociale aspekt med og samtidig vil hun ikke føle, at hun står alene med et stort ansvar. Netop fællesskabet i Sex & Samfunds frivillig gruppe, er noget de frivillige sætter stor pris på og som fylder meget i

frivilliggruppen. Derfor kunne dette aspekt være relevant at inkorporere, så mulige kommende frivillige også ved det.

Eftersom flere af informanterne giver udtryk for, at de finder arbejdet og sagen både vigtig og spændende, men ikke har tid og overskud til at deltage aktivt, spørger jeg, om de vil kunne finde på at deltage i demonstrationer eller andre aktioner, der ikke er lige så tidskrævende. Det bliver der nikket og sagt ja til fra alle, hvortil Nadia blandt andet siger: *“Ja, jeg ville ret godt ville med til demonstrationer. Både hvis der er demonstrationer eller flere strejker, så vil jeg smadder gerne deltage. Det har jeg også gjort før, med en gruppe venner, hvor vi tog sammen ind til klimademonstrationen”* (Bilag 1, l. 204). Hun fortæller her, at hun før har deltaget i en klimademonstration og gerne både vil deltage i flere demonstrationer og strejker, der har med seksualundervisning og samtykke at gøre. Derudover fortsætter hun med at fortælle, at hun gerne både vil skrive sit navn på en kampagne og hjælpe til med forskellige opgaver: *“Ja, jeg ville da i hvert fald godt skrive mit navn på og skrive mail og andre ting. For det første synes jeg jo det er vildt vigtigt og for det andet, så synes jeg også det er lidt for politikeragtigt at sådan gå ud og love og så hører man ikke mere til det efterfølgende”* (Bilag 1, l. 127). Hun viser dermed, at hun gerne vil engagere sig i sagen og være med i arbejdet. Det virker derfor til, at det er forpligtelsen til et længerevarende arbejde, der afskrækker hende fra at blive frivillig.

Selvom Dicte fortæller om, at hun ikke har tid og overskud til at være en del af frivilligt arbejde, så svarer hun til mit spørgsmål om, om der er nogen der har en afsluttende kommentar: *“Måske mere sådan, hvis nu der bliver mulighed for at hjælpe til, om der sådan er nogen mulighed for at blive påmindet om det et sted?”* (Bilag 1, l. 232), hvilket indikerer, at hun alligevel har fået smag for at prøve frivilligt arbejde hos Sex & Samfund.

Delkonklusion

I denne delkonklusion, vil jeg opsamle de væsentligste pointer fra den ovenstående receptionsanalyse. Overordnet set, var informanterne meget enige med hinanden, og de understøttede i høj grad hinandens besvarelser. Særligt nogen af informanterne virkede konsensussøgende, hvor de talte ind i de holdninger, der i forvejen var fremlagt i gruppen. På den måde virkede informanterne til at tage det samme syn på de emner, der blev opstillet under interviewet.

Informanterne mente alle, at der er behov for seksualundervisning i gymnasierne, både fordi de unge i denne tid i gennemsnit har deres seksuelle debut og fordi deres seksualundervisning i folkeskolen havde mange mangler. De ønsker at blive undervist i samtykke, kønsidentiteter, seksualiteter, grænser og normkritik, hvilke stemmer overens med indkodningerne i talen. Denne undervisning skal foregå i et trygt rum, med mulighed for at åbne og ærlige snakke. To elementer de blev særlig engageret af, handlede om den gråzone de beskrev, der kan opstå i romantiske, hvilket de frivillige har indkodet, ud fra forståelse af, at ansvaret er hos samfundet og ikke den enkelte seksuelle relationer samt at man altid skal stå ved sine egne grænser, der ikke er til forhandling. Talen Stine holdt vakte stor motivation hos informanterne, da de kunne identificere sig med fortællingen og blev fanget af den sårbare og emotionelle historie.

Hele strejken blev for informanterne opfattet som et safe space, hvor der var rum for at blive rørt og dele personlige oplevelser. Dette trygge rum fandt både sted på Christianshavns Gymnasium, hvor strejken fandt sted, og på Gladsaxe Gymnasium, hvor de streamede det online.

Selvom samtlige informanter viste engagement for seksualundervisning og samtykke, så mente de alle, at de ikke havde tid i deres hverdag og dermed ikke ønskede at forpligte sig til det frivillige arbejde. Dog ville flere af informanterne gerne bidrage i en mindre skala, fordi de ønsker en forandring, dog er det vigtigt, at det foregår i fællesskab med deres venner. Dermed viser det, at de ikke ønsker at forpligte sig til fast frivilligt arbejde, men i stedet ønsker at bidrage på et andet niveau. Dog er det hertil væsentlig at understrege, at der faktisk var markant flere, der ansøgte om at blive frivillige som følge af Uge Sex kampagnen. Det viser, at selvom disse informanter ikke ønsker at forpligtige sig til det frivillige arbejde, så har det alligevel for andre ført til, at de har ansøgt. Det kunne hertil være interessant at undersøge, om det er nogen, der enten i forvejen har ønsket at engagere sig i aktivistisk arbejde, om det er nogen der har ansøgt sammen med deres venner eller hvad der har fået dem til at ansøge.

Gennem mit review og Ganz' perspektiver, blev det gjort klart, at man kan skabe motivation ud fra en personlig tale og at det er en god måde at fremlægge sine politiske holdninger. Dette kan jeg gennem denne receptionsanalyse bekræfte, da informanterne alle fandt talen engagerende og afkodede de politiske budskaber i relation med den personlige erfarede oplevelse, som de fandt motiverende. Dog viser denne receptionsanalyse, at informanterne på trods af deres engagement for sagen, ikke ønskede at forpligte sig til bevægelsen. Dermed viser det, at der er behov for et trin mellem at de bliver eksponeret for den personlige fortælling til de vælger at blive en del af sagen. Måske ville

dette kunne ske ved, at de selv fik lov til at udvikle deres egen personlige fortælling som Zavella (2017) påpeger. En anden mulighed kunne være, at der skal være mulighed for modtagerne af talen, at starte med at engagerer sig i en enkelt aktivitet eller på de sociale medier og dermed opbygge deres motivation, for til sidst at være villige til at forpligte sig i højere grad.

OPSAMLING OG AFRUNDING

PERSPEKTIVERENDE DISKUSSION
KONKLUSION
FRA TEORI TIL PRA

Perspektiverende diskussion

Jeg vil i denne perspektiverende diskussion, diskutere perspektiver på forskellige niveauer af engagement og deltagelse, som følge af informanternes reception af talen. Først vil jeg med udgangspunkt i mit litteraturreview, Ganz' perspektiv på Organizing og Sherry Arnsteins (1969) perspektiver på deltagelse diskutere, hvordan man kan se på engagement og deltagelse, og hvordan disse aspekter påvirker hinanden. Derefter vil jeg diskutere, hvorvidt det for Sex & Samfund vil give dem størst udbytte at arbejde med Advocacy eller Organizing.

Niveauer af engagement og deltagelse ud fra personlige fortællinger

Som beskrevet i den ovenstående analyse, fortæller alle informanterne, at de finder arbejdet om samtykke og seksualundervisning både vigtigt og spændende. Dog påpeger de, at de grundet mangel på tid i deres hverdag, ikke på nuværende tidspunkt vil engagere sig som frivillig. De vil gerne støtte op, deltage i demonstrationer og hjælpe til med arbejdet, men de ønsker ikke at forpligte sig til en frivilligruppe. Hertil vil jeg stille spørgsmålstejn til, hvorvidt det vil være relevant ikke blot at se på frivilligt arbejde som, at man enten er med eller ikke med. I og med, at informanterne viser denne interesse, kan det være relevant at undersøge, hvorvidt man kan inddrage dem, selvom de ikke ønsker at være forpligtet til arbejdet.

Som beskrevet i reviewet påpeger Patricia Zavella (2017), at det har større effekt at lade en målgruppe være med i udviklingen af personlige fortællinger end blot at høre dem. Dette stemmer overens med mine resultaterne af procesanalysen, hvor deltagerne både knyttede sig til hinanden og til sagen, efter de havde udviklet og delt deres egen personlige fortælling med hinanden. Hertil vil jeg sætte spørgsmålstejn til, hvorvidt der ville være større grad af mobilisering, hvis deltagerne til strejken havde udviklet deres egen personlige fortælling, som de havde delt med hinanden. Dette er en langt større og krævende proces, end blot at fortælle en fortælling til et stort publikum, men dog har det måske større effekt, hvis man samler mindre gruppe, som man udvikler personlige fortællinger med. Ved at benytte Marchell Ganz metode om Organizing, tyder det ud fra receptionsanalysen på, at man udelukker nogen fra at bidrage. I Organizing handler det om borgere, der forpligter sig til at organisere sig. Men måske er det relevant, at man tilbyder de borgere, der ønsker at bidrage og mobilisere sig på et andet niveau, har mulighed for dette. Dog vil det ifølge Ganz være væsentlig at påpege, at du ikke kan opnå det samme fællesskab, ejerskab, udvikling og forandring, hvis ikke deltagerne i en bevægelse forpligter sig arbejdet og organiserer sig.

På samme måde som, at man kan se på engagementet ud fra forskellige niveauer, taler det ind i måden vi oplever deltagelse på forskellige niveauer. En der netop opstiller flere typer af deltagelse er Sherry, R. Arnstein (1969), der ser på deltagelse ud fra otte forskellige typer. I denne opstilling, ser Arnstein på de otte typer af deltagelse og ikke-deltagelse fra et til otte, hvor ét er, at befolkning bliver manipuleret til en tro, at de faktisk har indflydelse til i den anden ende af skalaen ved otte, faktisk har kontrol (Arnstein, 1969, 217). Ud fra Arnsteins niveauer, ønsker Ganz, at borgere skal have så meget deltagelse som muligt, så de dermed er sikret indflydelse. Det er for Ganz særlig vigtigt, at det ikke blot bliver lederne, der opnår reel deltagelse, men at hele bevægelsen opnår den samme deltagelse. Men hvis borgerne vælger ikke at forpligtige sig og engagere sig på lige så højt niveau, som i en bevægelse ud fra Ganz, så vil der heller ikke være mulighed for at opnå lige så stor deltagelse og indflydelse. Dette kan sættes i forbindelse med informanterne, der ved ikke at turde at forpligte sig bevægelsen, heller ikke vil opnå den samme form for indflydelse.

Advocacy eller organizing

En diskussion der går igen mellem min afdelingsleder hos Sex & Samfund og frivillig teamet, som jeg selv er en del af, er spørgsmålet om, hvorvidt vi ville skabe større forandring, hvis vi, der arbejder på sekretariatet, udførte det politiske arbejde og det dermed i højere grad bar præg af advocacy arbejde. Vi bruger i teamet mange ressourcer på at organisere unge mennesker som en bevægelse, der selv skal tage handling. Ved at vi organiserer dem til denne bevægelse, er det dem selv som aktivister, der skal lægge strategier, sætte mål og føre det ud i livet. Ofte oplever vi at arbejde som ville tage os på sekretariatet en dag at udføre kan tage flere måneder for de frivillige. Det kan blandt andet være fordi, at de er mange, der skal være enige, de har ikke prøvet at arbejde med politisk forandring før og så mødes de kun en til to gange om måneden af et par timer, hvor de udfører arbejdet. Man vil derfor kunne argumentere for, at vi ville opnå en større og hurtigere politisk forandring, hvis vi på sekretariatet planlagde og udførte arbejdet, hvortil vi kunne mobilisere unge til at deltage til de konkrete handlinger. Samtidig kan jeg ud fra receptionsanalyse konkludere, at informanterne ikke ønsker forpligtigelsen og de i højere grad ønsker, blot at deltage i aktioner som andre har udviklet. På den anden side, så vil man miste hele konceptet med at være en bevægelse og at vi gør noget i fællesskab. Ved at de frivillige selv har et stort ansvar, føler de også et stort ejerskab for arbejdet, hvilket er en af de grundlæggende elementer for at fastholde dem i arbejdet. Derudover er der også den mulighed ved at have denne form for bevægelse, at de skaber et handlingsfællesskab, hvor der bliver dannet relationer. På den måde handler arbejdet ikke blot om, at der skal skabes politisk

forandring, men i lige så høj grad, at de frivillige bliver en del af et fællesskab, hvor der er mulighed for at udvikle sig og tilegne sig kompetencer.

En af grundene til, at dette løbende bliver diskuteret er, at Sex & Samfund i høj grad ønsker, at de frivillige skal skabe forandring og skal bidrage til Sex & Samfunds kerneområder. Dette strider dog på sin vis mod den bevilling frivillig teamet har modtaget af Tuborg Fondet, hvor det essentielle er, at de frivillige bliver en del af et handlingsfællesskab, hvor værdien er at få så mange med som muligt. Derfor er det væsentligt, at Sex & Samfund klarlægger, hvilken tilgang og hvilket mål, der er det vigtigste at opnå.

Konklusion

I følgende afsnit vil jeg konkludere på dette speciales resultater med udgangspunkt i problemformuleringen: “Hvordan afkoder gymnasieeleverne en personlig tale, skabt i forbindelse med en kampagne og hvordan kan man forstå det som mobilisering?”.

Da Sex & Samfund tilbage i februar 2022 valgte at bruge en frivilligs personlige fortælling var det dels, for at skabe forståelse for vigtigheden af samtykke og seksualundervisning og dels for at mobilisere gymnasieelever, til at tage del i arbejdet for at kræve seksualundervisning på landets gymnasier. Ud fra procesanalysen blev det klart, at de frivillige deler fælles holdninger, værdier og kulturelle forståelser, hvilket i høj grad blev indkodet i talen. Disse indkodninger handlede mere specifikt om, at der hersker en usund ungdomskultur, hvor de unge pålægger et pres både på hinanden og sig selv, når det handler om køn, krop og seksualitet. Dette pres medfører, at de unge kan ende i grænseoverskridende situationer, enten for dem selv eller deres partner. Derfor kræver de frivillige, at det i stedet for at være individets ansvar, skal være et samfundsansvar at ændre denne kultur, som skal ske gennem seksualundervisning på gymnasiale uddannelser.

Ud fra receptionsanalyse viste det, at informanterne i høj grad afkodede talen efter de frivilliges hensigt. Dog var der elementer, som informanterne ikke påpegede såsom, at der ligger et pres på unge mennesker i dag og så var der elementer, såsom hvorvidt det ofte er en fyrs skyld, at der sker grænseoverskridelser, som de frivillige ikke taler ind i. Alle informanterne viste interesse og engagement omkring emnet og for Stines tale. De fandt alle Stines tale både relevant, identificerbar og var positiv stemte for at høre en personlig fortælling frem for tal og statistikker. Tilmed italesatte informanterne, at talen var med til at konkretisere og skabe forståelse for et ellers komplekst emne. Det var for informanterne særligt væsentligt, at talen både omhandlede fortællerens egen personlige oplevelse, som

Ganz beskriver som Story of Self, og at hun formåede at koble sin oplevelse til det overordnede emne om seksualundervisning og samtykke, som Ganz vil beskrive som Story of Us. Dog virker det til, at Ganz' sidste begreb Story of Now, ikke havde den ønskede effekt, da det ikke skabte den store tilslutning til sagen.

På trods af, at informanterne var positive overfor både talen og emnet, så var der en tendens af, at de ikke selv ønskede at forpligte sig som frivillig hos Sex & Samfund. Den primære årsag til, at de ikke ønsker at blive frivillige er, at de ikke har tiden i deres hverdag til det og dermed ikke tør at forpligte sig. Dog viste de alle engagement i form af, at de gerne fortsat ville støtte op om kampen, fordi de fandt det relevant og vigtigt, men uden at forpligte sig. Et element, der for flere af informanterne var altoverskyggende var, at det skulle ses som en social og fællesskabsorienteret indsats, hvis de skulle engagere sig som frivillig.

Jeg finder det ud fra resultaterne af analysen relevant at se på engagement på flere niveauer og ikke blot, hvorvidt informanterne og den respektive målgruppe valgte at tilmelde sig som frivillig efterfølgende. Informanterne gav udtryk for, at de som følge af talen, havde nogle dybere snakke med både venner og familie om emnet, hvilket også kan ses som at have skabt engagement. Derudover viste samtlige informanter interesse for at bidrage til arbejdet, ved at deltage i både kampagnearbejdet og diverse begivenheder. Dermed har talen skabt et større engagement og en viden om, at der er mulighed for at deltage aktivt, som alle informanterne fandt relevant og interessant, og flere af informanterne spurgte sågar ind til, hvor og hvordan man kan få flere informationer om arbejdet. Ifølge Ganz vil succeskriteriet for at man har skabt mobilisering være, at modtagerne af talen engagerer sig i den konkrete sag og bliver en del af bevægelsen. Dog ligger der en kritik af hans tilgang i, at der i Danmark ikke er det samme behov fra borgere, om at engagere sig i denne form for bevægelse. Med inspiration fra litteraturreviewet, vil jeg i den forbindelse påpege relevansen i at inkorporere deltagelse i en sag online, hvor det for bevægelse kan skabe større synlighed og rækkevidde. Tilmed giver det deltagerne mulighed for at engagere sig, på netop det niveau de ønsker. På den måde kan der både skabes sociale handlingsfællesskaber offline, samtidig med at man har mulighed for at engagere flere i sagen online.

Fra teori til praksis

Som beskrevet tidligere i specialet, så har jeg i efteråret 2021 været praktikant hos Sex & Samfunds frivilligteam. Jeg er efterfølgende blevet ansat og jeg fortsætter arbejdet hos Sex & Samfund som færdiguddannet efter færdiggørelse af dette speciale. Det var vigtigt for mig, at jeg med mit speciale, ville opnå konkret viden, som jeg derefter vil kunne praktisere i mit arbejde. Derfor vil jeg i dette afsnit opridsse nogle refleksioner og indsigter jeg har opnået gennem arbejdet med dette speciale.

En af de største erkendelser, jeg har opnået gennem arbejdet med dette speciale, har været perspektivet om, at der findes forskellige former for engagement, end det som Sex & Samfund på nuværende tidspunkt arbejder med. Selvom frivillige i Sex & Samfund har mulighed for at blive opkvalificeret i form af, at opnå ansvar og blive uddannet i Organizing som ledere, så er det vigtigt også at indtænke de, som ikke ønsker at binde sig til arbejdet, men blot ønsker at støtte op om arbejdet. Vi ser i arbejdet med de frivillige, at der i nogle af lokalgrupperne er op mod 200-300 medlemmer, men at der til møderne kun er cirka 20, der deltager. Mange af dem, der ikke deltager på møder, men fortsat er medlem ytre, at de ikke har tid og overskud til at engagere sig, men de gerne vil bakke op om arbejdet – på samme vis, som informanterne i receptionsanalysen beskrev det. Derfor finder jeg det relevant at arbejde videre med en strategi om, at tænke de frivillige på forskellige engagements niveauer:

1: Lederskabet - der består af kernefrivillige, der ønsker at bruge tid og ressourcer på arbejdet, og på samme tid forventer at blive understøttet og uddannet, så de har mulighed for at udvikle sig. Denne gruppe af frivillige, vil sekretariatet have det største fokus på.

2: Menige frivillige - der består af de frivillige, der enten altid eller ofte deltager til møder og som indgår i strategiplanlægning samt udvikling og afvikling af kampagner og events. Disse frivillige, vil i mindre grad blive klædt på gennem workshops arrangeret af sekretariatet, men vil primært blive drevet af lederskabet i den lokale gruppe.

3: Aktivitets-frivillige - i denne gruppe er der mulighed for, at de 200 medlemmer, der gerne vil bidrage, men ikke ønsker at forpligte sig, kan deltage på egne præmisser. Her kan de menige frivillige arrangere aktiviteter, som de aktivitets-frivillige kan være en del af på dagen. På den måde forpligter de sig ikke til at deltage i møder og planlægning hver måned, men kan skrive sig op til et konkret arbejde en bestemt dag. Jeg forestiller mig, at denne gruppe vil være interessant for informanterne at være en del af, uden de føler sig forpligtet. Dog er der mulighed for at øge motivationen hos denne gruppe, så de på sigt, kan blive menige frivillige.

4: Støttere - denne gruppe er hverken med til planlægning eller udførsel af aktiviteter. Denne gruppe følger, liker og deler opslag på de sociale medier og kan deltage i aktiviteter såsom demonstrationer, strejker, talks osv. uden at have nogen former for ansvar. Denne gruppe er vigtig, når bevægelsen skal vise sin volumen som redskab til at kræve forandring.

Litteraturliste

Antropologerne (2017). *Samtykke – viden om det, de unge oplever, gør og påvirkes af på vejen til sex*, Et samarbejde mellem Antropologerne og Det Kriminal Præventive Råd (45 sider)

Arnstein, S. R. (1969). *A Ladder Of Citizen Participation*, *Journal of the American Institute of Planners*, 35:4, 216-224 (8 sider)

Brinkmann, S. & Tanggaard, L. (2015). *Kvalitative metoder*. 2. udgave, 3. oplag. Hans Reitzels Forlag. Kap. 1, 2, 3, 4, 6, 13, 21, 22, 23, 25, 26, 27 (225 sider)

Bryman, A. (2016). *Social Research Methods*. Oxford: Oxford University Press. Kap. 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25 (228 sider)

Crawley, S. L., Broad, K. L., (2004). *“BE YOUR(REAL LESBIAN)SELF” Mobilizing Sexual Formula Stories through Personal (and Political) Storytelling*, University of Florida. *Journal of Contemporary Ethnography*, Vol. 33 No. 1, February 2004. 4 Sage Publications (33 sider)

DKR (2022). *Fakta om voldtægt*, <https://dkr.dk/vold-og-voldtaegt/fakta-om-voldtaegt>, Besøgt d. 22/09-2022

DKR, (2019). *Sex og normer i grænselandet*. Ansvarlig: B. B. Christensen, Sex & Samfund (41 sider)

Facebook begivenhed (2022). *Strejke for seksualundervisning*, <https://www.facebook.com/events/468724238182988/>, Besøgt d. 16/09-2022

Farthing, L., Kohl, B., (2013). *Mobilizing Memory: Bolivia's Enduring Social Movements*, *Social Movement Studies*, 2013 Vol. 12, No. 4, 361–376. (17 sider)

Ganz, M. (2004). *Organizing as Leadership*. Haward University. (14 sider)

- Ganz, M. (2008). *Organizing: People, Power, Change*. Harvard University. (42 sider)
- Ganz, M. (2009). *At lede samfundsforandring*, Harvard University, oversættelse til dansk (34 sider)
- Ganz, M. (2010). *Leading Change - Leadership, Organization and Social Movements*. Harvard University. (45 sider)
- Ganz, M. (2011). *Public Narrative, Collective Action, and Power*. Harvard University. (18 sider)
- Ganz, M. (2014). *Organizing: People, Power, Change*. Harvard University. (18 sider)
- Global Platform (2015). *Community Organizing. Actionaid*, senest redigeret d. 05/05-2015 (51 sider)
- Hall, S. (1973). *Encoding and decoding in the television Discourse*, Center for Cultural Studies University of Birmingham (21 sider)
- Jackson, Michael (2002) *The politics of Storytelling. Violence, Transgression and Intersubjectivity*. 1. udgave. København: Museum Tusculanum Press. Kap. 1, 2, 3 (259 sider)
- Jacobsen, J. K. (2014). *29 Spørgsmål: En moderne retorik til planlægning af kommunikation*. 2. udgave, 3. oplag. Samfundslitteratur. (151 sider)
- Kjørup, S. (2008). *Menneskevidenskaberne 2 – Humanistiske forskningstraditioner*, 2. udgave, 1. oplag Roskilde universitetsforlag (190 sider)
- Mudavanhu, S., Radloff, J., (2013). *Taking feminist activism online: reflections on the 'Keep Saartjie Baartman Centre Open' e-campaign* Author(s). Gender & Development, 2013 Vol. 21, No. 2, 327-34. (17 sider)
- Nagar, R., (2013). *Storytelling and co-authorship in feminist alliance work: reflections from a journey*. Gender, Place & Culture, 20:1, 1-19 (19 sider)

Porta, D. D., (2015). *Social Movements. The International Encyclopedia of Political Communication*, First Edition. Edited by Gianpietro Mazzoleni. © John Wiley & Sons, Inc. Published by John Wiley & Sons, Inc (8 sider)

Rand, E. J. (2014). *What One Voice Can Do: Civic Pedagogy and Choric Collectivity at Camp Courage*, fra Text and performance quarterly, 2014-01-02, ud. 34 (1) (24 sider)

Reinsborough, P., Canning, D. (2010). *Re:Imagining Chance, How to Use Story-based Strategy to Win Campaigns, Build Movements, and Change the World*, Creative Commons Non-Commercial License. (107 sider)

Schrøder, K. (2003). *Generelle aspekter ved mediereception?: Et bud på en multidimensional model for analyse af kvalitative receptionsinterviews*. MedieKultur. (11 sider)

Sepstrup, P. (2010). *Model for kommunikationsprocessen*. Tilrettelæggelse af information. Kommunikations og kampagneplanlægning. København Academica. (353 sider)

Sex & Samfund 1 (2022). *Hvad betyder samtykke?*, <https://www.sexogsamfund.dk/samtykke-overgreb/>, Besøgt d. 18/09-2022

Sex & Samfund 2 (2022). *Seksualundervisning*, <https://www.sexogsamfund.dk/fagfolk/seksualundervisning>, Besøgt d. 10/09-2022

Sex & Samfund 3 (2022), *Sex & Samfund forside*, <https://www.sexogsamfund.dk/>, Besøgt d. 10/09-2022

Sex & Samfund 4 (2022). *Tuborg Fondet vil give unge mod til at stille sig forrest*, <https://www.sexogsamfund.dk/content/tuborgfondet-vil-give-unge-mod-til-stille-sig-forrest>, Besøgt d. 20/09-2022

Sexlinien (2022). *Samtykke, Sexlinien*, <https://www.sexlinien.dk/emneside-rettigheder-og-overgreb/samtykke>, Besøgt d. 17/09-2022

Swerts, T., (2015). *Gaining a Voice: Storytelling and undocumented Youth activism in Chicago*. Mobilization: An International Quarterly 20(3): 345-360. (15 sider)

UVM (2022). *Obligatoriske emner*, <https://www.uvm.dk/folkeskolen/fag-timetale-og-overgange/fag-emner-og-tvaergaende-temaer/obligatoriske-emner>, Besøgt d. 20/09-2022

VanDeCarr, P. (2015). *Storytelling and Social Change*, The Chronicle of Philanthropy. (66 sider)

Vimeo (2022). *Strejke for seksualundervisning*, <https://vimeo.com/675795060>, Besøgt d. 12/09-2022

Zavella, P., (2017). *Intersectional Praxis in the Movement for Reproductive Justice: The Respect ABQ Women Campaign*, The University of Chicago (vol. 42, no. 2). (25 sider)

2029 sider

Bilag

Bilag 1: Interview 1

Bilag 2: Interview 2

Bilag 3: Interview guide

Bilag 4: Feltnoter